

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

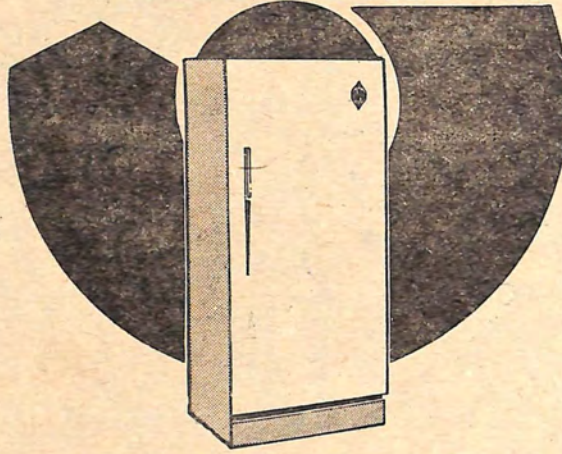
İnönü, «69, Ümit Yılı olacak»
dedi. — Gazeteler —

ÜMİT !

CAF

TEREDDÜT ETMEKTE HAKLISINIZ!..

Zira, bir çok tip ve marka arasından en iyi buzdolabını seçmek muhakkak ki kolay değildir. Hele hepsi için söylenenler hemen hemen aynı olursa.

Bu sebeple, tereddütünüzü giderebilmeniz ve hakikaten en iyisini seçebilmeniz için biz sadece en isabetli yolu tavsiye etmekle yetiniyoruz:

**BUZDOLABINA SAHİP OLAN GÜVENDİĞİNİZ DOSTLARINIZA SORUN
ve VERECEKLERİ CEVAPLARI HER BAKIMINDAN MUKAYESE EDİN.**

SIERA
BUZDOLABI

2395 liradan itibaren
cazip fiyatlar. Taksitli
satışlar için bayilerimize
müracaat ediniz.

Muntazam **SIERA** servisi
daima emrinizdedir

4 DEĞİŞİK BOY
5 CAZİP RENK

NEŞİLLER BOYUNCA MAHCUP OLMAYAN İŞİT

(Ak. : 10)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 4 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 15 Ocak 1969

PAŞAM, BİR GOL DE SEN AT!

İSMET Paşa gün geçtikçe gençleşiyor, dinçleşiyor. Tanrı uzun ömür versin, herkesin hayranlık dolu bakışlarını üstüne çekecek her-dem taze yaşamını sürdürüyor. Viskisini yudumlıyor, yürüyüşlerini eksik etmiyor, parti toplantılarına katılıyor, demeçler veriyor, nikâhlarda tanıklık ediyor, nişanlarda yüzük takıyor, satrancını oynuyor...

Bütün bunlar Paşamıza yetmemiş her halde ki, geçen gün futbolculara ders vermiş, taktik öğretilmiş.

Ankara'ya gelen Malatyaspor'lu futbolcularla Anadolu Kulübünde görüşmüş İsmet Paşa... Onlara demiş ki:

«— Spor çok zordur, spor yapmak için sağlam bünyeye sahip olmak lazımdır. 1912 yılında Yemen'den geldim. Henüz 28 yaşında Çatalca'da Binbaşı idim. Her akşam iki takım halinde maç yapar, kan ter içinde kalırdık. O zaman Bülent isminde bir şair vardı. Er idi sanıyorum. Bir gün maçtan sonra «Futbol pas vererek oynanır» dedi. İlk futbol bilgisini o şair askerden öğrendim. Futbolu usulüne göre oynamak lazımdır.»

Görülüyor ki İsmet Paşa'nın futbola aşinalığı var... Oysa biz Paşa'yı satranç ustası bilirdik. İnönü Malatyaspor'lulara ders veriyor, pas vermenin yeşil sahadaki yararlarından söz açıyor. Doğrusunu isterseniz biz Paşa'mızın söylediklerine yerden göğe kadar hak veriyoruz. İsmet Paşa'nın «pas vermeyi» yalnız 1912'de Çatalca'da değil, bütün hayatında prensip edindiğini de görüyoruz. Zaten futbolu bilenler şu sözü duymuşlardır:

«— Üç pas, bir gol eder...»

İsmet Paşa da bütün hayatınca pas vermeyi şiar edinmiştir. Hattâ politika hayatında bu tutumun örnekleri bol... Sözgelisi 1940 yılında Hasan Ali Yücel'e güzel bir pas vermişti İnönü:

— Köy Enstitülerini kur... diye.

Hasan Ali topu aldı, Tonguç'a geçirdi. Rahmetli Tonguç oyununu iyi oynayan bir adamdı. Didindi, koştu, çalıştı, çabaladı... Aldığı pası boşa çıkarmamak için her şeyi yaptı. Sonra topu tekrar Hasan Ali'ye geçirdi. Hasan Ali İsmet Paşa'ya yöneldi:

— Paşam her şey hazır... diye topu yuvarlayıverdi İnönü'ye...

Tribünler ayakta, halk heyecanla bakıyordu. Paşa hayatının golünü atacak diye heyecandan

nefesini tutmuştu millet... Ama o ne? Paşa'nın önüne karşı takımdan bir kaç oyuncu dikiliverdi. Mütegalibe takımından bir kaç as'ı görünce Paşa ne yapacağını bilemeyip, bu sefer onların ayaklarına yuvarlayıverdi topu...

— Aman Paşam ne yaptın?
Paşa:

— Futbol pas ile oynanmaz mı? Bu seferlik onlara verdim pası...

— Paşam onlar karşı takımından...

— Ne yapalım, karşı takımından... Durum müsait değildi...

***

İsmet Paşa böylece 1950'de Ce-

Life dergisine göre kalkınmada dünya onuncusuyuz.

— Gazeteler —

— «KARA GÖZLÜM EFKÂRLANMA GÜL GAYRİ!..»

lâl Bayar ile Adnan Menderes'e, 1965'te Süleyman Demirel ve arkadaşlarına pas vererek, ve bütün ömrünce hasımlarını besleyerek, al gülüm-ver gülüm bir oyunun içinde iki kale arasında koşup gidiyor.

Hasımları İsmet Paşa'dan aldıkları pasla 1945'te Köy Enstitülerini biçip geçiriyorlar, toprak reformuna çelme takıyorlar, devrimci güçleri ofsayta düşürüyorlar, demokratik hayatta favul üstüne favul yapıyorlar... Öylesine karışıyor ki oyun, tozdan duman-dan ferman okunmuyor, halk tribünlerde ayağa kalkıyor. 1960'a doğru İsmet Paşa hâlâ pas vermekte... 27 Mayıs'tan önce her nasılsa ordu'ya bir pas veriyor:

«— Şartları gerçekleşirse ihtilâl meşrudur...» diyor.

Vay sen misin diyen!

Ordu atıyor golünü...

Ve tam «Galip duruma geçtik, skor levhası değişti» diye düşünürken Atatürk'çüler, İsmet Paşa gene:

— Üç pas bir gol eder... diye topu ayağına alıyor...

Karşı takımdan çıkıyorlar karşılarına...

İsmet Paşa hemen karşı takıma bırakıyor topu...

Halk çılgına dönmüş:

— Paşam, Allah lillâh rızası için bir gol de sen at... diye tepiyor.

Paşa'nın duyduğu yok... Hâlâ pas vermekle meşgul. Kolay mı huy değiştirmek!... Bütün ömrünce pas verip pas almış İsmet Paşa... Kendisi bir türlü atamıyor golü... Kendi takımına da tesir ediyor:

— Pas verin pas...

— Paşam bırak bir gol atalım bari...

Beyhude gayret... Sevgili paşamızın gol atmaya niyeti yok.

Doğrusunu ister misiniz, İsmet Paşa gibisi zor bulunur: Dayanıklı, disiplinli, mazbut, sâkin, soğukkanlı, nefesli, idmanlı, şöhetli, itibarlı bir sporcu...

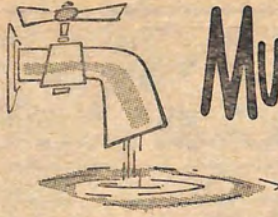
Sahaların yıldızı...

Millî takımın değişmez ası...

Ama bir küçücük kusuru var Paşamızın...

Hep pas verir de hiç gol atamaz.

AKBABA

Musluklar açık kalmış

İSTANBUL'a bir aylığına izinli gelmiştim. Ankara'daki dairem alt katında oturan komşumuzdan bir telgraf geldi:

«Muslukları açık bırakmışsınız». Evden çıkarken muslukların hiçbirini açık bırakmadığımı çok iyi biliyordum. Arasıra böyle kazalar oluyordu. Sular kesiliyor. Muslukları açık bırakıp nutuyorum. Geceleyin sular gelince, evin içi göl oluyor, haydi sular aşağı kata... Onun için evden çıkarken muslukları iyice yoklamıştım. Hem musluklar açık kalmış diye Ankara'ya dönemezdin ya...

Ben de telgrafla cevap verdim: «Bir çilingire kapı mı açtırp lütfen muslukları kapatın».

Aradan onbeş gün kadar geçti, bu kez apartman sahibinden bir telgraf geldi:

«M slukları açık bırakmışsınız». Şakaysa, tatsız şaka... Musluklar açık kalmış diye nasıl vazgeçebilirim yıllık iznimden? Onbeş gündür sular şakır şakır akıyor ya... Öyleyse bütün Ankara'yı su basmış olmalı, gazeteler yazardı.

Apartmentanda telefon da yok, yıldırım telgraflı çektim:

«Bir çilingire kapıyı açıtırıp muslukları kapatmanızı rica ederim, saygıları...»

Aradan bir hafta daha geçti, bu kez mahalle muhtarından bir telgraf:

«Muslukları açık bırakmışsınız». Acaba havagazı musluğu mu açık bırakmıştım? Ama öyle olsa, ne diye bana telgraf çeksinler? Dışarda duran havagazı saatinden keserler havagazını... Bir yıldırım telgraflı da muhtara:

«Rica ederim, bir çilingire kapıyı açtırın. Olmazsa kırın. İçeri girip kapatın muslukları. Saygıları».

İzinim bitip Ankara'ya döndüm. Evinde bütün musluklar kapalı. Ama döşemeler ve yerdeki bütün eşya sırlıklı... Kapının kilidine baktım, hiç zorlanmamış, açılmamış... Dört yıldır oturmakta olduğum bu apartmandaki komşuların beni çok severlerdi, ama dönüşümden sonra bana ters ters bakmaya başlamışlardı.

Bir akşam merdiven başında karşılaştığımız alt kattaki komşum:

— Sizden hiç böyle bişey ummazdık... dedi, cevap vermeme fırsat kalmadan evine girdi.

Apartmentan sahibi de, ailelerin oturduğu apartmanımızdan kıskanış iyi olur, yollu bir mektup gönderdi. Sokakta karşılaştığımız muhtar, selâm bile vermedin:

— Mahallenin namusu iki paralık oldu... deyip yürüdü.

Ben İstanbul'a izinli giderken, bizim bakanlıktaki memur arkadaşlardan biri:

— Sen nasıl olsa gidiyorsun, senin kadın anahtarın bana ver. Yer sıkıntısı çekiyorum... demişti.

Arkadaştır, kırılmaz. Anahtarın birini verirken, eve kadın arkadaşımı getirirsem, konukomşuya karşı çok dikkatli olmasını rica etmiştim.

Arkadaşım anahtarı geri vermeye gelmişti.

— Yah, muslukları yoksa sen mi... derken, sözü ağzımdan aldı:

— Ah hiç sorma... dedi, anlattı.

Bizim-dairenin şefi, benim kadın anahtarımın onda olduğunu öğrenince «Aman kardeşim, yardım!... Gayet namuslu bir aile kadını, evli de olduğundan, otele razı olmuyor... Ocağına düştüm» demiş.

Şef, karısından; o aile kadını da kocasından korkuyor. Onun için hava kararınca otomobile gelip gölge gibi benim kata girmişler. Sabah karlığında kimse görmeden çıkacaklarken kadın bir ara elini musluğa atmış, su yok... Telâşla musluğu da açık bırakıp çıkmışlar. Bütün gün şakır şakır sular akmış. İşte o zaman alt kattakiler bana telgraf çekmişler. Aynı gün benden yıldırım telgraflı alınca, yanlarına muhtarla iki komşu, bir de çilingir alıp kapıyı açmışlar, musluğu kapayıp çıkmışlar. Bir kaç gün sonra anahtarı verdiğim arkadaşım bir kadınıla eve gelmiş. İçkili olduklarından gece içleri yanmış, haydi musluğa, ama sular akmaz... Sarhoşlukla musluğu da açık bırakmışlar... Yine şakır şakır sular alt katlara akmış. Ama bu sefer işin rengi değişmiş. Evde ben yokum. Komşular da muslukları kapamış. Eee, bu sular nasıl akıyor? Ev sahibi de kuşkuya düşmüş, hay-

di bana ikinci telgraf... Benden cevap alınca, bu kez yanlarına karakoldan da iki polis alıp, kapıyı çilingire açtırmış, muslukları kapatıp bir de zabıt tutmuşlar ki, ben ileride bir zarara uğradığımı iddia etmiyeyim: «Falan kişiler ve memurların huzurunda çilingire kapı açtırılıp eve girildi ve musluklar kapatıldıktan sonra evden çıkılarak kapı kilitlendi».

Gelgelelim, bir kaç gün sonra yine aşağı katlara şakır şakır sular akınca, aaaa, bu ne, şaşırılmışlar... Kimisi, evde su perisi var, demiş, kimisi hortlak, cin-peri demiş, kimisi de hırsız girmiş olmalı, demiş... Üçüncü telgraflı bana muhtar çekmiş. Benim yıldırım telgrafla cevabım geceleyin geldiği için, Muhtar, ev sahibi, bir kaç polis, komşular, çilingire kapıyı açıtırıp gece yarısından sonra benim eve merakla dolmuşlar. O saatte şehirde sular kesilmiş olduğu için akıyor ama, sabahleyin nasıl olsa sular gelince musluklar akacak... Az önce bizim şefle aile kadını olan evli sevgilisi gölge gibi, yeni içeri girmişlermiş. Ayaklarının ucuna basarak yürüyorlar... Yüreklere küt küt çarpıyor korkudan: Aman birisi duydu mu, aman birisi gördü mü... Perdeler sıkıca inik. Hem içiyorlar, hem birbirlerine dert yanıyorlar:

— Ruhumu anlamıyor... diye kadın kaba kocasından yakınıırken, bizim şef:

— Benimki de benim ruhumdan anlamıyor şekerim... diye karısından yakınımaya başlamış.

— Ruhum...

— Canım...

— Öyle korkuyorum ki...

— Korkma, ben varım şekerim...

— İnanaayım mı?

— İnan bana... Ebediyyen...

İşte tam bu sırada, çilingir kapıyı kurcalamaya başlayınca, sevgililer neye uğradıklarını şaşırıp kadın:

— Eyvah basıldık, kocammm!...

— Sen kocana boşver, gelen karımsa ikimiz de yandık, bizi parçalar... diyerek çırpınıyor.

— Ah biliyordum başımıza geleceği! Namusum iki paralık oldu...

— Ulan, namusu bırak da şimdi,

çabuk şeyini giy!... Nerde benim şapkam?

— Pantolonunu giymeden şapkanı mı giyeceksin? Önce ayakkaplarını giy...

— Kes sesini de çorabımı bul...

— Mahvoldum...

— Bırak onu, o benim donum...

— Ayol, benim kombinezonum, dur çekme, yırtacaksın...

— Basıldık... Bu namussuz benim karımdır...

— Asıl benim kocam olacak namussuzdur, görürsün... Sütyenimi bırak...

— Bastonum nerde? Yine dairede mi unuttu yoksa, tuh...

— Bastonu bırak da, önce şu donunu giy...

— Camım, bastonu giyecek değilim elbet, üstlerine yürürüm bastonla!

— O benim çorabım, benimkini giyiyorsun...

— Gözlüğüm nerde, gördün mü? Gözlüksüz göremiyorum ki... Bırak ulan kravatımı!

— Ulan mı? Ne dedin, ulan mı? Ama demin 'şaparken böyle konuşmuyordun... Hep cicim, yavrum, şekerim, diyordun...

— Bırak ağlamayı zırlamayı şimdiki çabuk toparlan...

— Ne olacak, elin herifinden insana fayda gelir mi? Namussuz herif beni iğfal ettin... Alçak!

— Hah, bağır, bağır da boynuzlu kocan duysun, belki seni affeder... Asıl benim gibi temiz bir aile babasını iğfal eden sensin, yuvamı yıktın... Saat kaç oldu acaba, ben daireye de geç kaldım... Bakan duyarsa, vallahi beni kovar...

Onlar böyle çekişip dururken, çilingir kapıyı açıyor, önde üç polis le kalabalık takım taklavat içeri dalıyor. Muhtar ve ev sahibi içerde benim olduğumu sanırlamış. Karşılarında yabancıyı görünce:

— Hırsız!... diye bağırıyor muhtar.

Hırsız lâfını duyan polisler geri çekiliyorlar ki kapıdan çıkıp savuşunlar sağlıkla... Neyse, Muhtarın aklı başına gelip:

— Sen kimsin, ne işin var burda? Ben sana şimdi gösteririm! diye çıkışıyor bizim şefe.

Bizim şefin de sersemliği geçmiş, ama daha pantolonunu giymeden:

— Asıl ben sana şimdi gösteririm... diye muhtarın üstüne yürüyor.

Neyse, kimin kim olduğu anlaşılıyor, iş tatlıya bağlanıyor.

Arkadaşım bana bunları anlatıp anahtarı geri verdi. Ben de ona, karıyolamın altında bulduğum bir kasıkbağı ile yarısı yırtılmış korsayı verdim:

— Bunlar da şefle, aile kadınının olacak... Burda unuttuysanız... dedim.

Evin namusunu kurtarmak için, bu olaydan sonra başka bir eve taşınmak zorunda kaldım.

Aziz NESİN

✱

Bilen kazanıyor

İyi para kazanmanın en kestirme yolu nedir bilir misiniz?

— Faizcilik yapmak...

— Değil.

— Bire aldığını bine satmak.

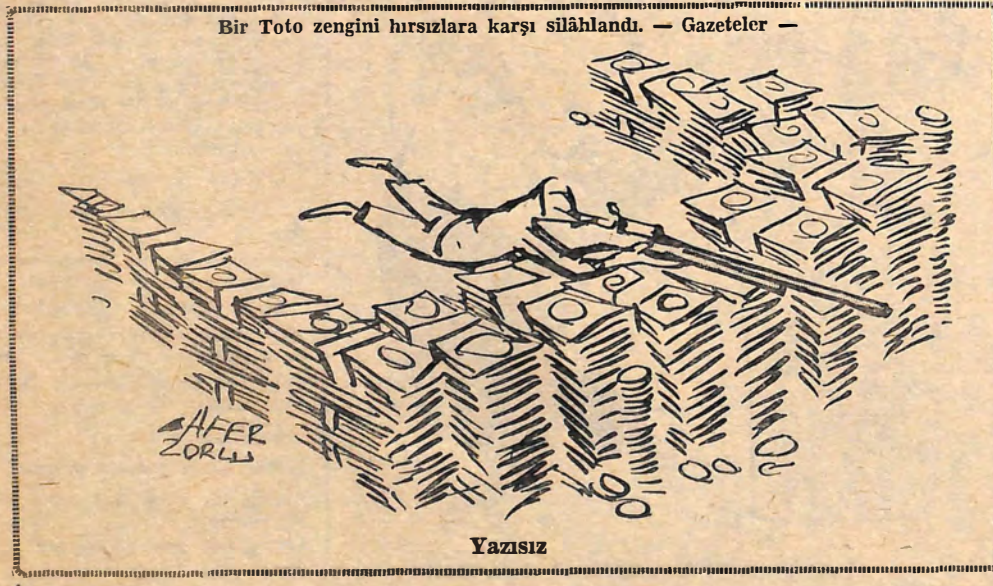
— Hayır.

— Soygun yapmak, yol kesmek...

Bilemeyeceksiniz. Dilencilikle servet yapan bir İtalyan, yazdığı kitapta bu sırrı tek kelime ile açıklamış:

— Dilenmek!

Yâni ömrünün yarısında ona buna avuç açarsın, sonra meslek sırrını açıklayan bir kitap basarsın, onun gelirini de kesene yerleştirdin mi korkma artık. Ömrünün sonuna kadar bey gibi yaşarsın!

Yazısız

MEYDAN SAATİ!

BİLİRSİNİZ, modern hayatın doğum yeri ve cenneti Amerika'dır.

Hollywood filmlerinden edindiğimiz eğitim sayesinde hepimiz tanırız tipik gangsterleri:

Ağızlarında ya ciklet ya sigara, ellerinde ya mitralyöz ya tabanca, sağa sola sert emirler vererek homurdanır, kadın tokatlar, gözlerini kırpmadan sürüyle insanı takır delik deşik ederirler.

Ama son günlerdeki bazı belirtilere bakılırsa artık modası geçmekte bu çeşit itilgin

Yılbaşına birkaç gün kala Baltimore şehrindeki küçük bir mağazanın veznesine güler yüzlü, şık, çok zarif tavırlı bir zat yaklaşmış. Veznedeki güzel kıza bakmış gülümsemiş bir kâğıda çabucak bir şeyler yazmış, elindeki evrak çantasıyla birlikte notu uzatmış dilbere.

Kızcağız da adam randevu falan istiyor zannıyla kırılıp dökülerek notu almış ki, bir de ne görsün! Kâğıtta aynen şunlar yazılı:

«Pek cici kızsınız, size zarar vermek istemem. Ama özür dileyerek bu vezneyi soymak niyetindeyim. Çekmecenizdeki bütün kâğıt paraları şu çantaya koymak lütfunda bulunursanız ben de tabancamı açığa çıkarmak gibi bir küstahlıktan kaçırım; her türlü tatsızlık önlenmiş olur.

Ayrıca —şimdilik herhangi bir tehdit terbiyesizliğine sapsamdan— şunu da centilmence rica edeyim: Soygunu birkaç dakika haber vermeyin kimseye.

Yardımaınıza candan teşekkür

YELPAZE

REFİK ERDURAN

K İ B A R C A

eder, size çok mutlu bir yeni yıl dilerim.»

Kız bu centilmenin bütün direktiflerine uyup çantaya 1400 dolar koymuş. Ve adam İngiliz lordlarına taş çıkartacak bir zarafetle selamlar verip gülümseyerek çantayı almış, gitmiş.

Ondan bir kaç gün sonra Florida'da bir zengin'in kızı kaçırıldı. Aile, haydutların sözünü dinleyip yarım milyon doları ödeyince kızın bırakıldığı yer kendilerine bildirildi:

Zengin kızı kocaman bir sandığa konulup toprağın dibine gömülmüştü!

Ama hemen «Ne vahşet!» demeyin. Bu sandık öyle tabutumsu bir şey değil, âdetâ küçük fakat konforlu bir odaydı.

Bir kere, iyice havalandırması için çok akıllıca düzenlenmiş delikler ve borularla yeryüzüne bağlanmış, ayrıca ısıtılması ve ışıklandırılması için de —aküler dahil— her şey düşünülmüştü. Kızın bir tarafını zedelemesini önlemek üzere sandığın içi yumuşak maddelerle kaplanmıştı. Bir köşeye bol ve nefis yiyeceklerle birlikte viski, soda, hattâ buz bırakılmıştı.

Dahası var. Kızın canı sıkılmasın diye yanbaşına konulan rad-

yo da telle yeryüzündeki bir antene bağlıydı.

Kendisine çok iyi davranıldığı- nı belirten kızın anlattığına göre şöyle demişti haydutlardan biri: — Kusura bakmayın, televizyon da koyardık ama onun anteni gelen geçenin dikkatini çeker diye yapamadık.

(Hani bizdeki bazı gecekondu sakinlerinin halini düşünüyorum da, «Bu şartlarla kaçırılsalar haydutlar tarafından» diyesim geliyor!)

Derken yine geçenlerde Chicago civarındaki hapisanelerin birinden kaçan iki hükümlü hem ortalığın altını üstüne getirdiler, hem de yeni centilmenlik örnekleri verdiler

Bu delikanlılar tüyerken gardiyanlardan birinin parasını da almışlardı. Aradan bir kaç gün geçtikten sonra gardiyana gelen bir zarfın içinden paramın iki misliyle birlikte bir teşekkür mektubu çıktı.

Kaçaklar bir ara bir eve sığınmak zorunda kaldılar. Orada geçirdikleri gece sabaha kadar türlü nükteler ve şakalarla aileyi eğlendirdiler, nöbetleşe çocuklarla oynadılar, ertesi sabah yine nöbetleşe dışarı çıkıp hepsine hediyeler aldılar, ayrılırken de

valizlerinden çıkardıkları bir şampanya şişesini açıp herkese «şerefe» içirdiler.

Ondan sonraki marifetleri biraz farklı oldu. Bir kaç saat önce evlenmiş bulunan bir çiftin motel odasını bastılar, güveyi özürlü dileyerek bağladıktan sonra gelinin —tabii nöbetleşe— ırzına geçtiler. Ve giderken güveyin elini sıkıp şöyle dediler:

— Tebrik ederiz kardeşim, zevkine bayıldık; pek hoş bir eş seçmişsin kendine. Arada bize de ne büyük bir iyilik etmiş olduğunı bilemezsin. Sana ve karına ediyen minnettar kalacağız. Tanrı ikinizi birbirinize bağışlasın, ayrılık gayrılık göstermesin! Hadi eyvallah...

Psikologlar, sosyologlar, kanun ve hukuk adamları haydutluk alanındaki bu yeni gelişmeyi tehlikeli görüyorlar. İnsanlar o türlü centilmenlik örneklerinden o kadar hoşlanıyorlarmış ki, yapılanın nihayet haydutluk olduğunun unutup faileri sevimli bulmaya başlıyorlarmış.

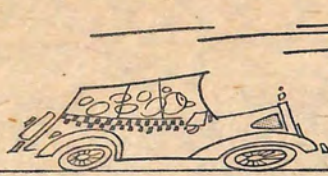
Bu tehlikeye karşı şöyle sloganlarla beslenen yeni bir uyarma kampanyası açıldı şimdi:

— Suç suçtur, kibarcası olmaz!
— En yumuşak suçluyu bile hoşgörüle karşılamayın!

— «Şirin haydut» şirin şirin gırtlığınızı keserse görürsünüz!

Aslında kibarca zorbalık modası kişisel haydutluklarda yeni belirdi ama, milletlerarası alanda çoktanberi rağbette. İri devletler bir elleriyle küçüklerin gırtlığını sıkarken öteki elleriyle horoz şekerini uzatıyor, sırt sıvazlayıp yanak makaslıyor.

Ondan önce gideriz

Vedat
SAYGEL

— Yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir, sıfır!

Küçük radyodan patlamayı andıran bir ses duyulması ile istifleme sistemi ile sekiz kişiyi alan küçük arabamızın yerinden ok gibi fırlayarak stop etmesi bir oldu!

Radyodaki ses konuşmasına devam ediyordu:

— ... Tarihi yolculuğuna böylece başlayan Apollo-8, bir saat oniki dakika sonra bu heyecanlı yolculuğunu tamamlayarak...

Arkada oturanlardan biri:

— Vay canına, dedi. Şaka maka herifler bizden önce evlerine gidecekler.

Arabaya bindiğimizden beri Ay yolculuğuna karşı olan, Allahın işine insanların burunlarını sokmasına müthiş bozulmuş şoför, stop eden arabayı çalıştıramayınca bir kat daha bozuldu:

— N'apıcaklar n'apıcaklar? diye sordu.

Arkada oturan tekrar etti:

— Herifler Ay'dan gelip, bizden önce evlerine gidecekler dedim.

Marşa basarken cevap verdi:

— Nah giderler!

Giderler, dedi bir başkası. Kırk bin kilometre sür'at yapıyorlar. Bir saat sonra da, önceden tesbit edilen iniş alanına şıp diye konuvercekler!

Ön tarafa dört kişi sığıştığımızdan şoförle pek sarmaş dolaş olduğum için konuşmaya katılamıyordum. Durumu, benim durumumdan daha güç olan şoförümüz bütün güçlüklerle karşı koymasını biliyordu. Bir eliyle marşa basıyor, boynundan aşırıldığı öbür eliyle vitesle oynuyor, bir taraftan da arkadakilere laf yeltiriyordu:

— Kaç kilometre yaparlarsa yaparlar, bizden önce gidemezler, dedi. Onların kırkbin kilometresine, ben kırkta çıkarım. Var mı bahse giren? Bir saatte İstanbul'u yedi defa turlarım, yine de onlardan önce hepinizi evlerinize bırakırım! Yeter ki şu ölüsü kandilli çalışsın bir kere...

— Şoför arkadaş haklı, dedi annemle ön kapının arasında yamyası olan vatandaş. Arabadan inip yürüye yürüye gitsek, yine onlardan

önce evlerimize varırız.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı, binerken şoförümüz dolmuş ücretlerini de peşin aldığı için, yürüye yürüye gitme fikrine kimse yanaşmadı.

Arka kanapelerdekilerden biri:

— Akü hapa yuttu galiba, dedi. Bir başkası karıştı söze:

— Bujiler kirlenmiş olmasın?

Vitesi ileri geri yaptıkça koltuğun altına sıkıştırdığı bizim kellei de birlikte götürüp getiren şoför:

— Birer birer hepsine bakıp, Arızanın nerede olduğunu anlayacağız, dedi. Siz keyfinize bakın. Yürümeyi ya da bu arabadan inip başkasına binmeyi de aklınıza getirmeyin. Neden dersiniz, herkesin kendine göre bir prensibi vardır. Kimi kolay para kazanmanın yollarını arar, kimi namusuyla yaşamaya bakar. Otuz yıllık şoförüm, daha bir kere olsun yolcularımı yolda bıraktığımı bilmem. Ama Tanrı yapısı değil, insan yapısı bu. Bozulmaz mı? Bozulur.

Yollarda kaldığı olmaz mı? Olur. Allem ederim, kallem ederim, iyi kötü onarır, yolcularını yerlerine teslim ederim. Siz yalnız saat tutun. Onların inmesine ne kadar kaldı?

İki büküm olduğum yerden seslendim:

— Kırkbeş dakika kadar bir şey...

— Haa, tamam! Beş dakika kalsa, ara sokaklara sapar, yasak yollara dalar kestirmeden yine çıkarım önlerine! Önce müsaade edin de motora bakmak için bir ineyim... Bu çocuk kimin?

Arkadan bizim gibi altta kalmışların biri sordu:

— Kız mı, oğlan mı?

— Oğlan.

— Burnunda beni var mı?

— Dönemiyorum ki burnunu göreylim.

Çocuğu görebilenlerden biri cevap verdi:

— Var.

— Bizim çocuk öyleyse...

Çocuğun sahibi bulunmuştu ya, garişi kolaydı.

— Sen bu tarafa geçmeye çalış bakayım, dedi şoför çocuğa. Ben öne eğilirken adımı at!

Enseme çamurlu bir ayağın soğukluğu bindi.

— Hah, tamam. Öbür ayağını da at şimdi... Düşmemek için sarıl amcanın ensesine...

Ata biner gibi omuzlarına otururdu çocuk. Şoför indi, kaputu açtı, bir süre sonra döndü:

— Ne kadar zaman kaldı o Ay'a giden adamların dönmelerine?

Geriden biri cevap verdi:

— Otuz dakika kadar.

— Aküde, bujilerde hiçbir şey yok. Biz onlardan önce gideriz evvelallah! Biraz dayanalım arabaya...

Yağmur çamur demeden indik aşağıya. Omuz verdik ama, yerinden oynatabilirden oynat! Yokuşun tam orta yerinde kalmış araba. Bir iki hopladı zıpladı, birkaç adım yol aldı, yine durdu.

— Olmayacak, dedi. İndi. Kaputu açtı tekrar. Sırlıslıkla, şemsiye altına girer gibi üşüşüverdik kaputun altına.

Şoför:

— Vay canına... dedi. Nasıl da farkına varmadım yahu?

Hep birden sorduk:

— Ne olmuş?

— Benzin gelmiyor.

Tir tir titreyen annem:

— Yürü oğlum biz gidelim, dedi.

Bunca yağmur yedik, bunca araba ittik, bir de benzin aramaya gitmeye yelim. Şoför:

— Yok canım, dedi, kim benzin aramaya gidecek? Bunkaki benzin Ankara'ya götürür insanı.

— Götürür de neden yolda kaldık?

Kaputun üstünü kaplayan çamur tabakasına parmağı ile bir takım kroki çizerek durumu izah etti.

Eğer yokuşa girdiği zaman stop etmeseymiş, o hızla gideceğimiz yere varırmış ama, stop edince benzin geriye kaçmış, araba da bu yüzden yokuşa kalmış.

— Gideceğimiz yere bir yokuşluk yol kaldı zaten, dedi yolculardan biri. Hazır ıslanmışken yürüyelim gitsin!

— Yok canım, dedi şoför. Ne diye yürüyecekmisiniz? Kaç dakika kaldı o adamların dünyaya dönmelerine?

— O adamları bırak oğlum, dedi annem. Onlarla buluşup hep beraber sinemaya gidecek değiliz a... Bizim eve gitmemize kaç dakika kaldı ona bak sen!

— Şu arabayı çalıştırdık mı, en çok beş dakika sonra evlerinize teslim ederim sizi.

— Araba kaç dakikada çalışır?

— O kolay. Şimdi iterek burnunu yokuş aşağı verdik mi, benzin motora yürür. Bir kere de benzin motora yürüdü mü, eh artık bu ölüsü kandilli de yürür! Haydi, hep beraber şöyle bir dayanalım.

Ellerimiz yüzlerimiz çamur içinde, döndürdük arabayı.

Şoför:

— İste bah, çalıştı araba, dedi. Binin şimdi...

Doluştuk, iki kişi dışarda kaldı. Aban dayan, ıkn sıkın ıh... Değil insan, el oynatacak bir aralık yok! Yerde kalanlar yürütmeye de razı ama, şoför yolculardan birini bile yerde bırakmamaya kararlı.

Şoför:

— Sıkışın beyim, bu arabanın çalışmasında onların da en az sizin kadar emeği var, dedikçe sıkışıyoruz ama, sıkışacak yer de bulamıyoruz.

Fenalık geçiren annem:

— İnsanı sıkıştırmakla olmaz canım! diye bağırıyor. İnelim, Beyazıt'taki dolmuş kâhyası nasıl istiflediyse, yine öyle binelim.

İndik.

— Tamam, dedi annem. Küçük sen, şoför amcanla kapının arasına sıkış bakayım. Hah şöyle... Bir bacagım orada bulunan gaz pedalı mıdır nedir ona doğru uzat bakayım.

Sonra beni itti içeri:

— Şimdi sen gir bakayım. Dur öyle değil. Önce boynunu sok arabaya. Kafanı şoför efendinin koltuk altına yerleştir...

Ne dediyse yaptık. Zaten hepimiz ilk oturduğumuz yerlere göre bir şekil aldığımızdan, yerlerimizi bulmakta güçlük çekmedik.

Şoför gaza bastı, araba ok gibi yokuş aşağı yerinden fırladı. Reklam programını yarıda kesen spiker üç astronotun salimen yeryüzüne indiklerini bildirirken:

— Bu arabayı hiçbir şeyle değiştirmem, dedi bizim şoför. Hey yavrum hey!... Hey tosunum hey! Apollo halatetmiş yanında... Onun kırkbin kilometresine biz kırk kilometreyle çıktık, çok çok üç dört dakikacık geri kaldık!

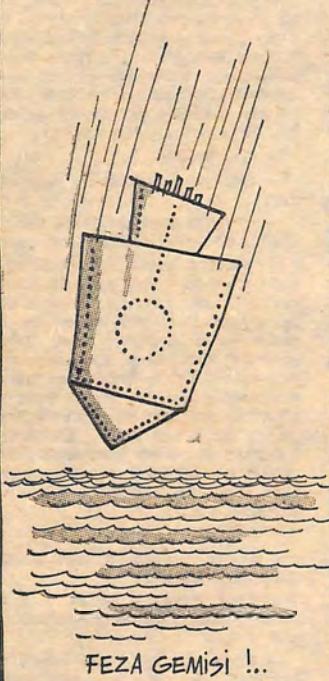
Yazısız

ayna

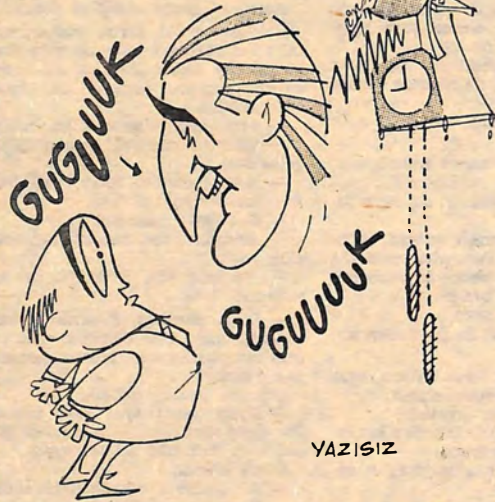
Semih Balcıoğlu

- Apollo-8 Pasifik Okyanusuna indi -

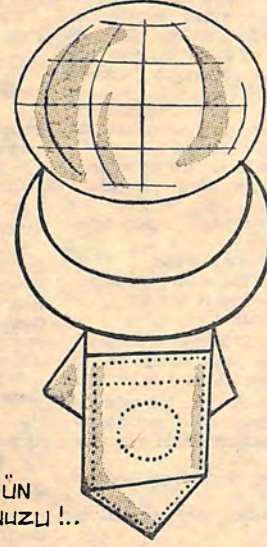
- Türkiye suç işlemede dünyada 19. durumda -

Bölükbaşı: "Her tarafım saat gibi çalışıyor .. dedi"

YAZISIZ

YAZISIZ

ÖKÜZÜN BOYNUZLU !..

YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Dünya falı

Zam'dı, ayarlamaydı, vergiydi, bonoydu, hep milletin falına bakılacak değildi ya. Halka biraz nefes aldirmek için olacak Türkiye'nin Gürcü Bacı'sı ile bir İtalyan falcısı da kendi dertlerini bir yana atmış, her ikisi de tutup ayrı ayrı dünyanın bir güzel falına bakmış.

Gürcü Bacı, «Orta Doğu'da bu yıl da savaş olacak» diyor.

Aman aman olsun. Orta Doğu'da savaş dediğin çok çok altı gün sürüyor. Altı gün içinde ölen ölüyor, kalan kalıyor, sonra ortalık sessizliğe kavuşuyor. Fakat barış öyle mi ya? Her gün silâhlar patlıyor, başınlar yapıyor, köyler yıkılıyor, uçaklar yakılıyor! Yani kısacası, altı aylık barışın vahşeti karşısında, altı günlük savaş bayramı tatili gibi kalıyor!

İtalyan falcı, «Dr. Barnard tevkif edilecek» diyor.

Suçu, ölüm oranını yarı yarıya azaltacağını açıklamadan olsa gerek. Zira bu açıklamadan sonra, silâhına sarılan önüne geleni kalbura çeviriyor Barnard'ın yasaatına güvenerek!

Gürcü Bacı devam ediyor: «Önümüzdeki seçimden sonra partiler koalisyonla gidecek.»

Daha önce örneğini gördüğümüz için sevinmedik buna. Kararı ağız birliği ile verecekler, işleri elbirliği ile görecekler, dört yıllık ortakhk sonunda millet, «Geri kalmamızın sebebi hanginizsiniz?» diye sorunca, birbirlerini gösterecekler.

İtalyan falcı devam ediyor:

«Jacqueline ile Onassis boşanacak!»

Eyvaah! Bunu beklemiyorduk işte! Peki birader koskoca bir yıl, kadınımlar erkekmiş, TRT'miz basınımlar, tüccarımız esnafımız ne bulup ne konuşacak?

Bütün bunlardan başka bir de Ağa Han'ın din değiştirmesi var. Değiştirmeyip de ne yapacaktı Ağa Han? Yalnız şu falcılarının söylediklerini dinlese dinden imandan çıkar insan!

SALI

Nedir başımıza gelenler?

Şu bizim gazeteler ömür vallahi! Üstteki haber alttakini yalanlıyor, sağdaki haber soldaki ile çelişkiye düşüyor. İşte bir kağıt: Bir sohbet toplantısında bir gün bizim de Ay'a gidebilecek seviyeye ulaşacağımızı belirten sayın Tural, şu veciz sözlerle konuşmasını tamamladı: «Bugün yürütüyoruz, yarın koşacağız, öbür gün kanatlanıp uçacağız!»

Hemen yanında başka bir haber: «Gecekondu semtinde basın toplantısı yapmak için yola çıkan İstanbul İl Genel Meclisi üyeleri, Zeytinburnu'nda çamura battı.»

Bugün yürütüyoruz, yarın koşacağız, öbür gün kanatlanıp uçacağız!

Başka bir habere atlayalım: «Sel felâketine uğrayan Çukurova bölgesindeki köylere karadan yardım malzemesi götürülen araçlar, çamura saplandı!»

İlk okuduğu güzel cümle insanın zihninde kolay kolay silinecek gibi değil ki: Bugün yürütüyoruz, yarın koşacağız, öbür gün kanatlanıp uçacağız!

Neyse, olay yerine hemen çikarma botları gönderilmiş. A-a! O ne? «Yardıma gönderilen çikarma botları çamura saplandı!» Bugün yürütüyoruz, yarın koşacağız, öbür gün kanatlanıp uçacağız!

A birader uymasına uçalım ama, şu çamurdan nasıl çıkacağız?

ÇARŞAMBA

Bu gidişle...

24 Ocak 1968 tarihli AKBABA'nın «Yedi Gün» sayfasında «Hele 1969'a bakalım» başlığı ile şu fıkrayı yazmışız:

«1967'den kalma bir haber: Sosyal meskenler sayesinde 1968'de tek gecekondu kalmayacak!

Yıl, 1968. Gecekonduyla ilgili ilk haber: 1969'da elektriksiz tek gecekondu kalmayacak!

1969'un ilk haberi de şöyle olacak galiba: 1970'de gecekonduşuz tek şehir kalmayacak!»

Şimdi yıl 1969. Bir yandan İmar ve İskân Bakanlığı, «Gecekondu sayısı Ankara'da yüzde altmışbeşe, İstanbul'da yüzde kırka çıktı» diye övünerek bilgi veriyor. Diğer taraftan Başbakan şöyle diyor: «Gecekonduyu şehrin bir parçası haline getirmek için azamî gayret sarfediyoruz.»

Aman efendim «Parça» ne demek? Bu hıza can mı dayanır? Şehirlerin birer gecekondu parçası haline geleceği günlere sür'atle gidiyoruz! Hem öyle bir gidiş ki, sanırım 1970'e de kalmaz!

PERŞEMBE

Tutuklu mu var?

İngiltere'nin ünlü BBC. Radyosuna göre, Türkiye'de tutuklu-

ra işkence ediliyormuş.

İftiranın daniskası derler buna. Türkiye'de yabancı tutuklu mu var ki işkence edilsin? Kefalet bedelini ödeyen serbest bırakılmak için tahliye ediliyor, tahliye edilen de nasıl olsa bir yolunu bulup Türkiye'den tütyüyor!

Topu topu esrarkeş bir Fransız kızı kaldı elimizde.

CUMA

Yola giren yok ki

Münih'ten gelen Avrupa ekspresi, Hadımköy'de yoldan çıkmış.

Bütün güçlük topraklarımızı ayak basana kadar zaten. Bizim tarafa bir geçti mi, diyişse baştan çıkar. Erkekse işten çıkar, evden çıkar, bardan çıkar. Trense en azından raydan çıkar!

CUMARTESİ

Saatbaşı verir gibi

Ankara Gazeteciler Cemiyetinde bir basın toplantısı düzenleyen Bölükbaşı, «Vücudumun her organı bir Zenith saati gibi tıkır tıkır çalışıyor» demiş.

Üstadın saate benzediğine gönülden inanıyoruz. Bu inancımız ne markasından, ne sesinden... Saatbaşı vurur gibi hep aynı aralıklarla demeciler vermesinden!

PAZAR

Sekizinci Tepe

Tekel'in piyasaya çıkaracağı yeni bir sigara ile yedi tepe üstüne kurulduğu söylenen İstanbul'umuz, sekizinci tepeye de kavuşacak yakında. Sigaraya konan isim: Maltepe!

Sekizinci tepenin ismiyse herkesçe malûm: Zantepe!

YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN * YEDİ GÜN

PAŞA'NIN RESİMLERİ MUZAFFER İZGÜ

HÜSNIYE hanımla kocası Sadık efendi, pencere önünde ettikleri son münakaşadan sonra âdeta birbirleriyle yarış edercesine karakolun yolunu tuttular... Ve peşpeşe girdiler komiserin odasına. Komiser, önce Sadık efendiye sordu:

— Ağnat hele baştan bakalım, dedi

— Anlatayım beyim, dedi Sadık efendi. Hani Amerika'lıların fezaya Apollo sekizi fırlattıkları gün var ya, işte o gün bu karım da beni, ardıma bir tekme sallayarak sokağa fırlattı efendim!

Komiser, şaşı gözlerini oynatarak:

— Anlamadım, dedi Amerikan füzesi sizin eve mi çarptı?

— Yok efendim, sadece ne zamandan beri dışarda olduğumu belirtmek için böyle söyledim.

— Pekiyi, Amerikanla bunun ilgisi ne?

— Bir ilgisi yok efendim.

— Pekiyi yok da, niden siyaset yapıyor? Burda siyaset olmaz!

— Olmaz efendim.

— Devam et! Et amma, Amarıkayı mamarıkayı bir yana bırak, ha bu gariyim sana ne yaptığını anlat!

— Anlatayım efendim, bız kapı dışarı edilince, gidecek bir yerimiz olmadığı için mecburen evin yürüncesine girdik.

— Kömes mi o yürünce dediğin şey?

— Değil efendim, yâni şey, dolanmak.

— Nerde?

— Evin etrafında.

— Hırsız mı, uğursuz mu, kim?

— Değil efendim, ben.

— Ne demiye dolanıyorsun?

— Hanım içeriye almıyor da, ondan efendim.

— Madamki almıyor, sen de zor-nan gir!

— Giremem ki efendim!

— Ha bu şişo garı gapiya mı gel-rilmiş duruyor?

— Açmıyor ki efendim.

Bu arada Hüsnüye hanım lâfa ka-rışır gibi oldu:

— Tuul dediye de, komiser ona:

— Yakarın ha çiranıl diye bağı-rınca susuverdi. Anlat!

— Anlatayım efendim. Bendeniz ramazandan sonra da namaza devam ettim.

— Ben de ediyom, fâideli...

Hüsnüye hanım:

— N'olacak, ramazan müslümanı, deyince kocasına, komiser:

— Allah kabul eylesin del diye ba-ğırdu.

— Diyorum kumser efendi, diyo-rum amma, ben Paşa'nın resminin üzerini dünyada bezle kapatamam, hem de kirli bir bezle!

Komiser, sert, sordu:

— Ne paşası bu? Senin buben mı, deden mi?

— Hem dedem, hem babam, hem de her şeyim kumser efendi.

— Çok mu gâvur gırmış?

— Kırmak da ne? Zaferler kazan-mış, Lozan'lar kazanmış.

— Kozan gâvurda mıymış o za-man?

— Heyyal!

— Adı ne?

— İsmet Paşal

— Ne?

İsmet Paşal

— Şu bizim İsmet Paşa?

— Bizim ya.

— Ortanın solcusu?

— Evet!

— Ula siz buraya siyaset yapma-ya gelip de, beni Şemdinli'ye mi sürdüreceksiniz?

— Haşaa kumser efendi. Yâni ben Paşa'mı çok severim. Ah kurban ola-yım ben Paşa'm!

Komiser, Sadık efendiye döndü:

— Ula ver bu gariyi mahkemeye ki, ne mahkemeye, benim garı aba-yı yakmış İsmet Paşa'ya de, hemi de elli yaşından sona de zi, cezası elli gat ola!

— Ayol Paşa'yı sevmek suç mu?

— Ula sev partiyi, ama Paşa'ya gelinceee!...

— Ayol partiden bana nesil? Ben Paşa'mı seviyorum.

— Sen sus! Anlat sen!

— Efendim her nasılsa unutmuşum bezi.

— Ne bezi ula, ışık için mi al-mıştın?

— Değil efendim, Paşa'nın resminin üstündeki bez. Efendim, işte bu bezi her nasılsa unuttum, namaz-dan sonra.

Hüsnüye hanım patladı:

— Tıuu sana! Ayol nasıl unutu-lur, nasıl unutulur? O resimdeki gü-zellik, o kafadaki iki tel saç!...

Sadık efendi:

— Bir de bana bak! dedi karısına.

— N'olmuş sana?

— Hiç, n'olmuş... İsmet Paşa'ya benzeyelim diye, senin zorunla saç-

ları pehlivan traş yaptıırıp, tepede de iki tel saç bıraktık. Sonra efendim, onları da iyice beyaza boyat-tık.

— Ula salh, nedir senin o kelle cazgır kellesi gibi. Dur ula, hem çifte gafaymışın da sen ha! Amma içinde akıl olmadıktan sona, isterse dört dene olsun!

Hüsnüye hanım, lâfı yetiştiriverdi:

— İlâhi kumser efendi, dedi, o ka-fanın içinde bir parçacık beyin ol-saydı, insan karısını bir resimden kıskanmazdı.

— Bir resim mi? Yahu hangi oda-ya girsem İsmet Paşa karşında be! Yemek yerim, sanki lokmamı sayar. Vallahi komiser bey, o bizim yemek odasındaki resmi bir görsen, nasıl çekilmiş, ne zaman çekilmiş, Paşa hangi pozundaymış, dersin hakika-ten insanın lokmasını sayıyor.

— Ee, anlat!

— Oturma odasında da bir resmi var.

— Haa, oturma odasında da? Ol-du iki. O nasıl? Bakıyor mu gene?

— Vallahi benim boyumda efendim. Hani şöyle bir parçacık uzana-cak olurum, bakarmı koskocaman paşa, bana ters ters bakar, bir ta-raftan da ha bu karım bakar. Ve de söylenir: «Tuh sana, utanmıyor mu-sun öyle Paşa'nın önünde ayaklarını uzatmaya» der. Sırtımı dönerim: «Tuu sana, insan hiç koskoca Paşa-ya sırtını döner mi?» Yüzükoyun yatarım: «Paşa'nın karşısında böyle yatılmaz.» Sırtüstü yatarım, «Ayıp sana, Paşa'nın karşısında böyle ya-pılmaz» der.

— Sonra?

— Sonra efendim, misafir odasın-daki daha başka!

— Haa, dimek orda da var? Üç oldu, golleksiyon resmi. Ordaki na-sıl?

— Öyle asık öyle asık suratlı ki komiser bey, dersin hemen insanı paylayacak. İnanın komiser bey, mi-safir bir şeyler anlatır güllünecek, tam güllüyorum, bir gözgöze geliriz Paşa'yla, vay efendim gülen sen mi-sin, rap diye keserim gülmemi, ar-tist zanneder misafir beni. Efendim mutfaktaki!...

— Ula kaç oldu? Yoğusa yimeğin içinde de mi var?

— Dört oldu beyim.

— O nasıl?

— Güllüyor efendim.

— Hele şükür. Sen de madem Pa-sa orada güllüyor, heç çıkma mutfak-tan. Ağşama gadar soğan doğra, ye-mek pişir, elini yıka, yüzünü yıka!

— Ama olmuyor ki komiser bey, bazan yemekleri ben pişiririm, ama gene de...

Komiser kısa kesmek için:

— Bana bak kadın, sen bu adamı eve alıyorsun musun, almıyor musun? diye sordu.

— Almıyorum... Almıyorum ama, ancak bir şartla alırım. Nerden bu-lur, nasıl bulursa bulur, orası beni alâkadar etmez, o Paşa'nın oturma odasındaki resimden daha büyük bir resmini bulur, getirir bana, hem benden, hem de Paşa'mdan özür di-ler, ondan sonra alırım onu içeriye. Yoksa dünyada almam. İşte bu ka-dar, deyip çekti gitti Hüsnüye ha-nım...

O gittikten sonra, komiser, Sadık efendiye dönüp:

— Ne yapacaksın? diye sordu.

— Ne yapacağım efendim, ev ken-dinin, eşyalar kendinin, ellibeşinden sonra sokaklarda mı kalayım? Bu-lup götüreceğim...

— Ee arslanım sen bilin. Hem ba-na gahırsa, her ihtimale karşı iki dene götür, ne olur ne olmaz, belki o zamana kadar fikrini deniştirir-rir, belli mi olur?

Muzaffer İZGÜ

Ekmeğler kilo ile satılacak. — Gazeteler —

— BU NE AYOL ?

— BİR KİŞİLİK EKMEK HANIM !

— SUNA BAK, FAZLA PARASI OLMADIĞI İÇİN 100 GRAMCIK MİNİ EKMEK ALMIŞ !

— Beş dakika müsaade et de, şu dünya rekorunu kırayım be abicim!

KAYSERİ'DEN SELÂMLARLA II

Çıkamaz ayın son çarşambasın-
da yapılacak bir film var. Dün-
yanın en büyük televizyon film-
cilerinden François Riéchenbach
yapacak, Türkiye üzre.

FAVORİ VALİLER

Her şeyin favorisi beni ırkılıdır.
Göze girenin hep yuvarlanmış
bir tarafı vardır...

Ben bu favori valileri görünce
azıcık Versenjetoriksi hatırla-
rım

Nereden nereye mi? Benim ka-
fam öyle: Hep «Nereden nereye»
leri barındırır...

Versenjetoriks, biliyorsunuz,
Galya'lı kumandan Yulus Ke-
zar'a yenilmiş, ve törece teslim
olmuş...

Kesar, kurulmuş oturmuş. Ver-
senjetoriks etrafında atıyla dai-
reler çizmiş. Birinci dairede, kas-
kını atmış... İkinci dairede kılı-
cını, üçüncü dairede zırhını... O.
b... bütün savunmalarından so-
yunmuş!

Yüksek memurların da çoğu
öyle her halde, en alt dereceden
en üst dereceye çıkıncaya kadar
basamak basamak soyunuyorlar
doğallıklarından, hükümetlerin

ANKARA MEKTUBU

etrafında Versenjetoriksai daire-
ler çizerek!

Kayseri valisi muhakkak «fa-
vori» dir... Bi kere herkes övü-
yor! Mehmet Turgut'u herkes ö-
vüyor mu? Yooo!... Sivri köşeli-
ri vardır çünkü.

İbrahim Töken'i herkes övüyor
mu? Yooo!... Sivri köşeleri var-
dır çünkü. İsmet Paşa'yı herkes
övüyor mu? Yooo!... Onun da
sivri köşeleri vardır çünkü.

Abdullah Asım İğneciler, Kay-
seri valisi, gençten, esmerden,
kalıp kıyafetlisinden, gayretlisin-
den, iyi sicillisinden, faalinden
bir adam...

Muhakkak iyi karşılar.
Törenlerde iyi kurdela keser.

Neden sultanımızın hışmına
uğradı dersin Akbabam, derim
ki: Coşkusuz da ondan... Bütün
dünyada gösterilecek bu filme,
Türkiye'nin filmine en ufak bir
ilgi göstermedi. İnsan coşkusuz
pirinç bile ayıklayamaz!

Büyük idareci coşkusuz... Dev-
let adamı coşkusuz... Palavra laf
coşkusuz değil!...

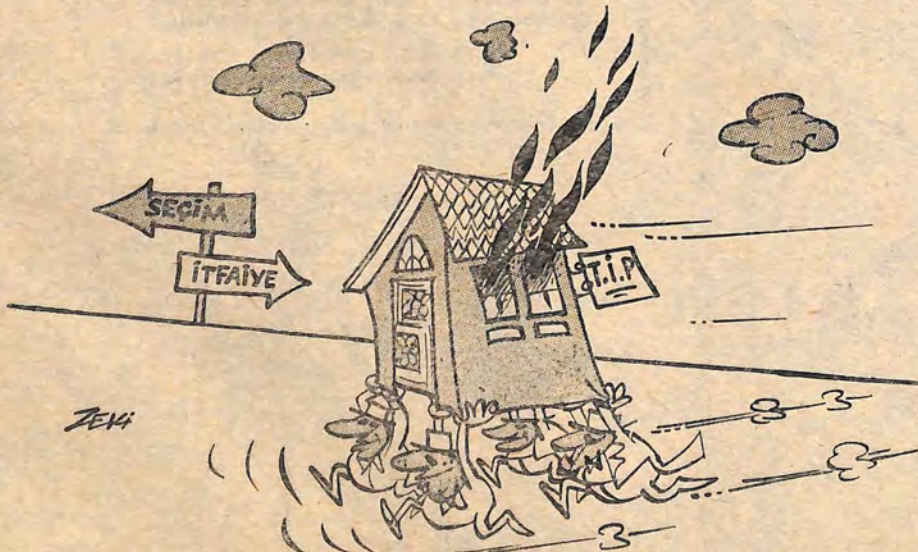
Yakın diye Kayseri'yi ayırdım
tatile...

İlk önce bizim çakalları Göre-
me'ye götürdüm... Vâdilerin en
aylın'ı... Kıvranan bir vicdan gi-
bi çatlaklı, isyan halinde bir ruh
gibi sıvırtılı Göreme... Çakalla-
ra buralarda Romalıların nasıl
insan avına çıktıklarını anlat-
tım... Bizimkiler büyümüş... Ta-
rihtekiler canım, bugünkülerden
bahsetmiyorum... Fikir farkı, din
farkı diye kimseyle uğraşmamış-
lar...

Hava dağ limonatası gibiydi.
Ve şaşıyordum: Nevşehir'den,
Kayseri'den, halktan bahsetmiyo-
rum; parası, pulu, saltanatı, a-
rabası olanlar çocuklarına mem-
leket zenginliklerini göstermek
ihtiyacını duymaz mı, diye...

«İstanbul'da Eyüp'ü görmeyen
var» dersin Akbabam; «Ada
Kulübü, Moda Kulübü yetiyor
onlara...» derim. Sinan'ı n'apsın-
lar?... Fatih'i n'apsınlar? Baki'yi
n'apsınlar? Ne seçim kazandırır,
ne dünyalık artırır. Bırakalım
bunları... Honat Hatun külliyesi-
ne götüreceğim çocukları... Sonra
döner kümbete... Vaktimiz ka-
lırsa Sultan Hanına, sonra Gül-
tepe'ye. Yarın Ankara'ya dönece-
ğiz çünkü...

Nimet ARZIK

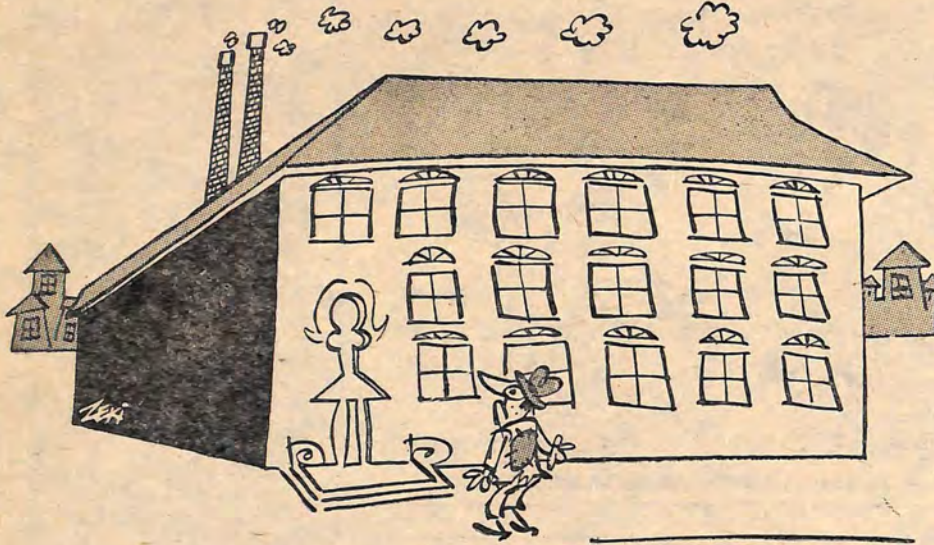

Aybar, «Yönetimi kim alırsa alsın T.I.P. seçimlere güçlü girecektir» dedi. — Gazeteler —

AY NAKLİ!

Mini-etekli müracaatçıların yanında diğerleri işsiz kahyor. — Gazeteler —

İŞ KAPISI

— Elbet kucagında taşır... Baksan

Şeref meselesi

Keçecizâde'ye sadrazambhı sırasında sormuşlar:

— Paşa hazretleri, birçok işlerde bulundunuz, pek çok imkân-lara eriştiniz. Şimdiye kadar hiç rüşvet aldınız mı?

Fuat Paşa bir süre sakalını karıştırmış. Geçmiş düşünmüş. Sonra:

— Bana, onbin, yirmibin, hattâ ellibin lira teklifleri yapıldı. Fakat-ben bu teklifleri reddettim. Yüzbine çıkan da olmadığı için şerefimi korudum.

S. K.

Ne yapsak denkleşmiyor gelirlerle giderler,
Bütçedeki açıklık gitgide genişliyor.
İşi küçük görüyor bazı büyük liderler
Vergi çarkı kurulu, aralıksız işliyor,

Vergisiz devlet olmaz, borçsuz da insan olmaz;
«Pilâva dökülen yağ nasılsa ziyan olmaz!...»

Ufuklara bakmaktan gözlerimiz sulandı,
«Mutluluk» nakaratı yeniden tekrarlandı.
Bu adaklara sanki vatandaşlar inandı,
Yandı fakir fukara bir kere daha yandı.

Bu çeşit yanlışlarda kül olur, duman olmaz;
«Pilâva dökülen yağ nasılsa ziyan olmaz!...»

Söylevlere uymuyor meydana çıkan eser,
Bu tezadı yerersen adın olur «Kötümser»
Eşit hak isteğine iktidar kızar, küser.
Alt tabaka yanarken üst katta meltem eser.

Herkes ananı sorar, babanı soran olmaz;
«Pilâva dökülen yağ nasılsa ziyan olmaz!...»

İstemeyenler çoktur insanda idrak, şuur,
Söylece yapıyorlar oy sahiplerine kur:
«Bizdedir bolluk, kazanç, istikbal, sonsuz huzur.»
Çok atma sayın hatip, dinlen piştoyu doldur!

Avcılık da bir sırdır herkese ayan olmaz;
«Pilâva dökülen yağ nasılsa ziyan olmaz!...»

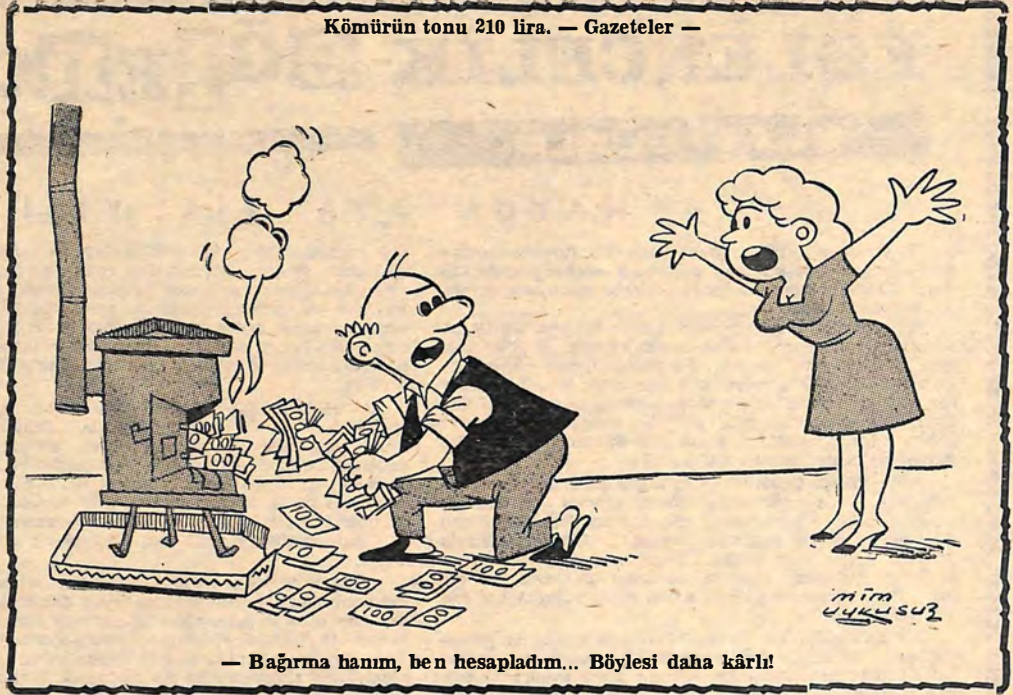
Yazısız

— Çok çekici bir ka

bebek gibi kadın karıcığım!...

— Bağırma hanım, ben hesapladım... Böylesi daha kârlı!

Kanun var yapılacak zam üstüne yeni zam.
Herkesin aklı ermez bu da bir mali nizam;
Ufak, tefek işleri pek etmemeli izâm.
Sana soran var mı ki diyorsun: «Yoktur rızam!»

Şikâyetçi olsan da okuyan, yazan olmaz;
«Pilâva dökülen yağ nasılsa ziyan olmaz!...»

Ne hakkın var esnafa «Şöyle, böyle» demeye?
Yazık olur boşuna harcadığın emeğe.
Hekim fetva veriyor sebze yi çiğ yemeye.
Biraz da alıştın mı odanda titremeye

Dışarıya çıkmazsan keyfini bozan olmaz;
«Pilâva dökülen yağ nasılsa ziyan olmaz!...»

Vitrinlerin önünde birikir kalabahk,
Eşyaya, etikete bakarlar alık alık.
Onlar da öğrenirler bu balık, başka balık.
Sen üzülme hemşerim, her işin başı sağlık!

Demişler bin üzüntü bir derde درمان olmas;
«Pilâva dökülen yağ nasılsa ziyan olmaz!...»

Kimse cıvıv ummasın bütün yumurtalar cılk!
Ekmeğimizde bile seziliyor acılık.
Korkuyoruz batmasın boğazımıza kılçık.
Bu işlerin içinden Marko Paşa gel sen çık!

Bizim feryadımızı dinleyen, duyan olmaz;
«Pilâva dökülen yağ nasılsa ziyan olmaz!...»

Tam hürriyet

Adam, tanıdığı bir avukata sordu:

— Bir erkek bir kaza stüsü vererek geçimsiz karısını vurup öldürse kendisine ne ceza verilir?

— En azından onbeş sene.

Adam biraz düşündü. Zihninde bir şeyler hesap etti. Sonra:

— Tuh be! diye hayıflandı, ben bu işi vaktiyle yapmış olsaydım şimdi tam hürriyetime kavuşmuş olurdum.

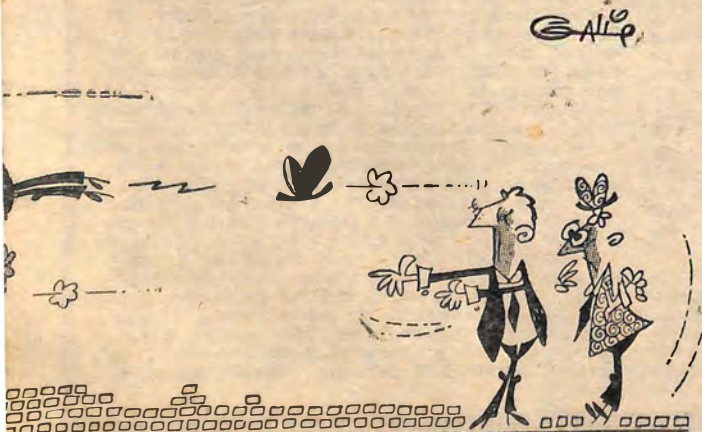
S. K.

Sinema yıldızı Sofia Loren'in bir oğlu dünyaya geldi.

— Gazeteler —

Dünyaya gelenler!

birader!...

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

HAYDI ÄYA BİR KİŞİ

Apollo-8'in Ay'ın etrafında hızlı bir tur atmasından sonra Ay hakkında bir sayfa döşenmek mecburiyetinde kaldık... Okuyuculardan aldığımız binlerce mektubun cevabını aşağıda bulacaksınız...

AY NEDİR? — Ay ilk önce insanın bir yeri acıdığı zaman çıkardığı sestir... Fakat bunun dışında Ay gökyüzündeki gezegenlerden biridir... Bu gezegeni yâni yıldızı şimdiki tanıtalım: Ay dünyadan 5678 defa daha genç bir yıldır... Dünya ile birlikte güneşten kopmuş ve istiklâlini ilân etmiştir... Ay'ın % 98'i kül, % 2'si ise kireçtir... Ay'da hava yerine mava olduğundan bizim gibi dünyalılar Ay'a gider gitmez nefes darlığından nalları diker...

AY'A NASIL GİDİLİR — Ay'a gitmek artık çok kolaylaşmıştır... Ay'a yayan da gidileceği gibi en iyisi füze ile gidilir... Önce Ay yolculuğu için Şişhane'deki T.H.Y.'dan bilet almak ve yer ayırtmak lâzımdır... Bizim paramızla Ay'a gidiş geliş 88867 liradır... Fakat bu yolculukta boşlukta kalıp yıldızların arasında ebediyen dolaşmak da vardır... Onun için Ay'a gideceklerden noter yoluyla bir seyahatname alınır...

AY'A İNİNCE NE YAPMALI — Ay'a inince ilk yapılacak şey... Aaaaa! diye bağırmaştır... Sonra da Ay'daki turistik büroya uğrayıp Ay otelinde yer ayırtmak ve oradan dünyayı seyretmek kabildir... Dünya Ay'dan beş kere büyük olduğundan Ay'dan bakan bir fânî dünyadaki bütün çevrilen dümenleri görebilir...

AY'DA İNSAN VAR MI — Giden astronotlar Ay'da in-

san görmediklerini söylemekteyseler de, Ay'da yaşayan mahlûklar vardır... Bunlar dört ayaklı ve uzun dişli kül yutan kimselerdir. Adlarına Aydemir derler... Kadınlarına ise Ayda adı verilir... Ömürleri insan ömrünün beş katıdır... Su içmez, nefes almazlar... Bunların Ay'a insan gince yaşadıkları kraterlere kaçacakları sanılmaktadır... Mamafih çok uysal olan Ay sakinleri amele olarak çalıştırılabilir...

AY'DA EV YAPTIRMALI MI? — Valla Ay'da ev yaptırmak hiç akıl kârı bir iş değildir... Çünkü Ay'da arsa fiyatları şimdiden ateş pahasına olup, tanınmış inşaat şirketleri daha şimdiden arsaları kapatmışlardır... Sonra Ay'da sebze, et, su ve ekmek yoktur... Bunu göze alan insanlar, Ay'da hapla vaziyeti idare etmek zorundadır... Ay'ın oturmak için bir yalılığı hava parası olmamasıdır...

Hava olmadığını daha önce söylemiştik zannedersem... Merisi...

AY'DAN SONRA HEDEF NERESİ? — Bence Ay'dan daha çok Merih'e gitmek daha iyidir. Çünkü Merih'te her şey daha ucuz ve daha güzeldir... Havası biraz ağır olmakla beraber süzgeçle temizlenir... Sonra Merih'te bol miktarda maden, petrol, manganez ve reçine vardır... Ağaçlarının rengi Romö rengidir... Bu renk dünyada yoktur... Suyu ise teneke gibi sert olup çatır çatır yenir... Fakat Merih'e gitmek simdilik çok tehlikelidir... Çünkü Merih'liler başka yıldızlardan gelecekleri yakalayıp yemektedirler... Gökyüzünden gelen işaretlere göre bu böyledir... Anladınız ya...

AY YOLCULUĞUNUN PROGRAMI

Aşağıda Ay yolculuğu yapmak isteyenlere verilecek broşürü bulacaksınız... Bunu okumadan sakın Ay'a gitmeye kalkmayın...

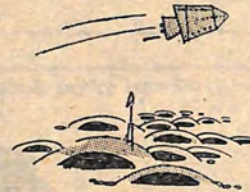
1 — İlk olarak heyeti sıhhiyeden sağlam raporu alın... Bunu bir yüzüğe verirler...

2 — Sonra kendinizi lizollu su da yarım saat bırakıp sampunla firiksiyon ve leksüyon yaptırın... Nisbete dikkat edin, lizol az gelirse fezada kaşıntı basar ve her yeriniz şişer...

3 — Vücudunuzdaki bütün mesamatınızı yağlı kremlerle kapatın ve üstüne sıfır numara zımpara geçin...

4 — Gideceğiniz feza elbiseleri-

ni ultravioleden geçirip üç gün havasız yerde tecrit edin ve etüvledikten sonra bir naylon torbaya koyun...

5 — Saçlarınız ve bıyıklarınızı sıfır numarayla kestirin... Kadınlar için bu lâzım değildir...

6 — Ay'a gitmeden son defa evi dolaşip gazocağını ve elektrik sigortalarını sıkıştırın... Kapanı, çıkarken iyice çekin...

7 — Ay'a gidecek kafiyeyle birlikte gemiye binin ve bu zamana kadar hiç kimseyle konuşmayın... Adınızı ve kimliğinizi kimseye bildirmeyin...

8 — Ay gemisinde yiyeceğiniz şeyleri hap olarak kullanacağınızdan feza elbisinizin yan cebine koyun... Sigaralarınızı da öbür cebinize yerleştirin...

9 — Defi hacet durumunuzu a-yarlayacak plâstik torbayı hostesten el ve baş işaretleriyle isteyin ve yanınızdaki çengele asın...

10 — Ay gemisinin kalkacağı saate kadar başınızı önünüze eğip ay başlığını takın...

11 — Dikkat edin sizi arıyorlar... Renk vermeyin...

12 — Polisler bu arada sizi yakalarlarsa kabahat gene sizdedir. Hem üç kişiyi temizle, hem de Ay'a kaçmaya kalk... Yerler mi ulan bunları?...

13 — Boşuna direnmeyi kesip polislerin nezaretinde polis arabasına binin ve hapishaneyi gidin... Sizinle mi uğraşacağız?... Bırakın da sizin yerinize bir namuslu vatandaş Ay'a gitsin... Oh... Merisi... Teşekkür ederiz... Hayırlı yolculuklar...

AY HAKKINDA BİR ANKET

Anketi yapan: Cemil BANKET

ŞÜKRAN KORAY (Film yıldızı) — Aaah valla ben bir yıldız olarak Ay'a gitmelerine karşıyım... Ay'a gideceklerine bana gelsinler... Eyde hem röportaj yaparız hem de kendilerine her türlü ikramda bulunurum... Ay nedir ki... Alt tarafı bir mehtap... Aslında Ay'a gidenlere şaşıyorum... Aaaay gileyim bari...

HÜSNÜ EVRAKOĞLU (Memur) — Valla Ay deyince yüreğim hopluyor... Hep aklıma ay başı geliyor... Bana ne Ay'dan beyefendiciğim... Elimize aldığımız 678 lira 67 kuruşu ay başında dağıtıyoruz... Ay'a giden gitsin... Ben gitmem... Bilmediğim konularda konuşmam, âmirlerim kızar... İşimden olurum...

OSMAN SAĞYAP (Trafik polisi) — Yok be beyefendiciğim... Ay'a gidilse gidilse İtalyan yokuşundan gidilir. Çünkü orada trafik yengen... Ay'a gitmek bir şey mi, asıl saat altıda Karaköy'den Taksim'e git de göreyim... Cahil adamlar işte... O astronot olacak herifleri getirsinler, altlarına bir araba vereyim, Karaköy'den bir geçsinler sonra konuşuruz... Bilmem anlatabiliyor muyum?...

RÜŞTÜ OYVER (Politikacı) — Partimizin programında Ay'a gitmek de vardır... Eğer gene seçilirse ilk olarak mektepleri Ay'a göndereceğiz... Bizde de 1969'da Ay'a gitmek için çalışmalar başlayacaktır... Bütçeden bunun için onbeş lira ayırmış bulunuyoruz... Bir heyet Amerika'ya Ay'daki resimleri görmek için gidecek ve orada feza mer-

kezine giderek akşam verilecek ziyafette bulunacaktır... İdealimiz iktidarımız sırasında Ay'a gitmek ve orada da parti şubeleri açmaktır... Muhalliflerimize çıkartmadan bu işi yaparsak ne mutlu bize!

HÜSMEN PELVAN (Güreşçi) — Te be ben daha Kırkpınar'a gidemiyorum be aga... Nerde Ay'a gideceğim... Eğer Ay'a gidersem ordaki pelvanlarla güreş tutarım... Ayda yağlı güreş olduğunu duydum... Ama zeytinyağ yokmuş... Evelallahın izniyle Ay'da da hepsinin hepten sırtını yere getiririm valla billâ be yahu...

HALİL KATAL (Emlâkçi) — Bu işe ilk girecek adamım... Ay'da arsa vaziyetleri iyi imiş... Biletimi aldım... Orada da siteler kurup halkın mesken ihtiyacını gidermek vazifemdir... Malzeme pahalı olduğundan bir kat ellibine çıkar ama ben gene onu ikiyüz ellibine satıp yolumu bulurum... Ay ile temas halindeyim... Yakında Ankara'ya gidip ilgililerle işimi uydurup Ay'a gideceğim... Parası olan çık-sın... İlk arsaları kapatan zengin olur...

NAZIM DUYAR (Şair) — Önce teessüf ederim... Senelerdir Ay yüzünden yolumuzu bulup şirirlerimizi döktürüyorduk... Fakat artık kimse mehtap numaralarını yemiyor... Ay'ın çok mantar bir yer olduğu anlaşıldı... Rüyalarıma girip bana sayfalar dolusu şiirler yazdıran Ay artık gözümde yok... Hayır, ısrar etmeyin gitmiyeceğim... O benim hayâllerimde kalsın daha iyi... Fazla dokunmayın ağ-larım...

TANIDIĞIM MEŞHURLAR

Naci Sadullah DANIŞ

Hamamî Zâde İhsan

- 2 -

YAZILI YOKLAMADA...

Bir yazılı yoklama esnasında, talebelerden birisi, dersin not defterini kışının altına yerleştirmiş. Ara sıra defteri çıkarıp bakar, sonra yine yerine koyar ve bu kopyacılığı o cin gibi hocasına çaktırmadığını sanırmış. Fakat «Hamamî zâde» için farkında... Bir ara sabrı sona erince o talebeye arkasından sokulmuş ve kulağını yakalayarak müstahak olduğu dersi vermiş:

«— Evlât, başından yaz başından; kıncından değil!...»

***

Kendisi anlatmıştı:

Bir gün bir kahvede, güzellere düşkün, fakat «iktidar» dan oldukça düşük bir dostuna rastlamış.

Dostu, elindeki kesekâğıdından durmadan şeker yiyip duruyormuş: «Hamamî zâde»:

«— Hayrola? demiş, çocukluğa mı özeniyorsun?»

Öteki cevap vermiş:

«— Hayır, çocukluğa değil, erkeklige özeniyorum!»

«Hamamî zâde» merakla sormuş:

«— Şekerle erkekliğin ne münasebeti var?...»

Adam, bu suale:

«— Bilmiyor musun? Şeker, erkeklığın sebep-i hayatıdır!»

Cevabını verince, Hamamî zâde İhsan:

«— Sen o hayâle boşver!» demiş ve ilâve etmiş:

«— Eğer o zirva doğru olsaydı, senin gibiler şekerci dükkânlarını yağma ederlerdi!...»

***

Yine kendisi anlatmıştı:

Birinci Cihan Harbi esnasında üstad, doğduğu şehir olan Trabzon'da bulunuyormuş. «Hamamî zâde» nin başkanlığında bir heyet, hasılatı o-radaki «Darülfeytam» a verilecek bir müsamerede hazırlamış. Müsamerede «Selim-i Sâlis» (Üçüncü Selim) piyesi oynanacak...

Piyeste rol alacaklar arasında, koca vilâyetin dört bucağından getirilmiş gençler var...

Provalar yapılmış, ve nihayet piyes, büyük bir kalabâh huzurunda sahneye konulmuş.

«Hamamî zâde İhsan»:

«— Fakat, diyordu, «Padîşah» rolünü oynayan çocuk, Üçüncü Sultan Selim'in o güzel saray şivesini «Sürmene» ağzına düşürünce, koca salonda muazzam bir kahkaha tufanı koptu. Ciddî piyes, «komedi» ye dönmüştü!

«Ama o haliyle piyes daha çok tutulmuş olacaktı ki, ondan sonra verilen temsillerde, her gece, bir evvelkinden kalabâh oldu.»

«Nitekim, «Üçüncü Selim» i oynayan «Sürmene» li gencin; padişahın ağzından çıkan:

«Biraderim «Napolyon Bonapart» tan bir mektup gelmiş. Getirin onu bana, göreyim!» cümlesini işte aynen şöyle telâffuz edişini hatırladıkça, bugün hâlâ gülerim:

«— Pilâterum Napulyun Punapat-tan pi mektup cemiş. Ceturun ha onu paa ki pi cöreyim!...»

***

«NAMUS» NE DEMEKMiŞ?

Bir akşam, yine bir içkili lokantada kurulan meclisimizde bir aralık söz «namus» konusuna intikal etmişti. Zira o günlerde, İstanbul büyük gazetelerinden birinde «namus» un anlamı üzerine bir anket yapılmakta ve devrin tanınmış yazarları, tanınmış hekimleri, tanınmış avukatları ve daha başka mesleklerle men-sup kalbur üstü aydınlarımız sor-guya çekilmekteydi.

İçimizden birinin dediğine göre: «Namus», Arapların Yunancadan alıp «yasa» anlamına kullandıkları bir kelimeydi.

Vaktiyle uzun müddet Suriye'de bulunmuş olan bir arkadaşımız: «— Onu bilmem, dedi, fakat Suriye'de cıbinliğe (nâmusiye), sıvrissi-ne de (nâmus) derler!...»

Ve Hamamî zâde İhsan, nefis nüktelerinden birini hemen yumurtladı: «— Sizin dediğiniz doğru olacak. Zira biliyorsunuz, o mübarek pek çok kimselere «vızzz!» geliyor!...»

***

BİR MEMURİYET TAVSİYESİ!

Bir akşam, bir gazinoda, üstad, yanında tanımadığım birisi ile, masama geldi.

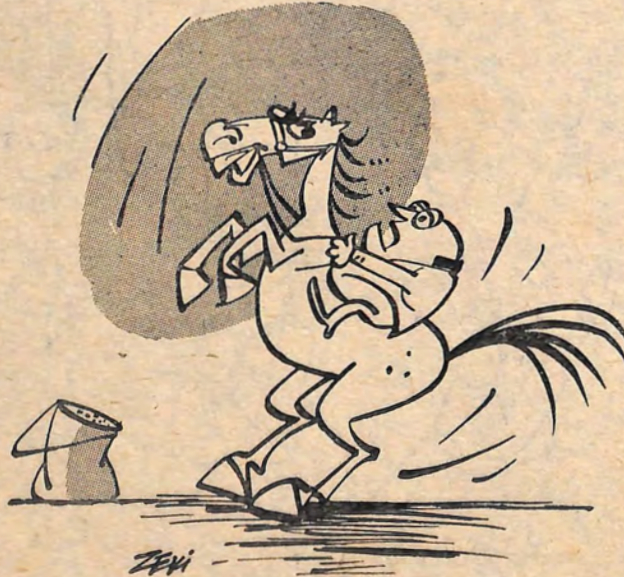
Kendisinden sonradan öğrendiğime göre, hiç hazzetmediği bir hemşehrîsi olan o asik cehrelli ve düşük çeneli adam, «Hamamî zâde» nin peşine âdetâ zorla takılmış!

Gerçekten de, müz'îç bir adamdı. Hele «Hamamî zâde İhsan» gibi, hayatın en acı olaylarından bile nükte çıkarmak mutadında olan şevk ve neşe dolu bir insan için, onun kadar karamsar bir adamın refakatinde kalmak gerçekten de kolay katlanılmaz bir azaptı... Bu ağır azap yükünü ancak, Hamamî zâde İhsan'ın uçsuz bucaksız nezaketi taşıyabiliyordu.

Adam sofrada, durmadan, talihinin aksiliklerini, şansının bozukluklarını anlatıyordu. Dediklerine göre, bahtı o kadar karaydı ki, —kendî tabiri ile— «Ağustosta suya girse, balta kesmez buz olur, elini şekere uzatsa mübarek nimet «şıp» diye «şap» kesilirdi!...

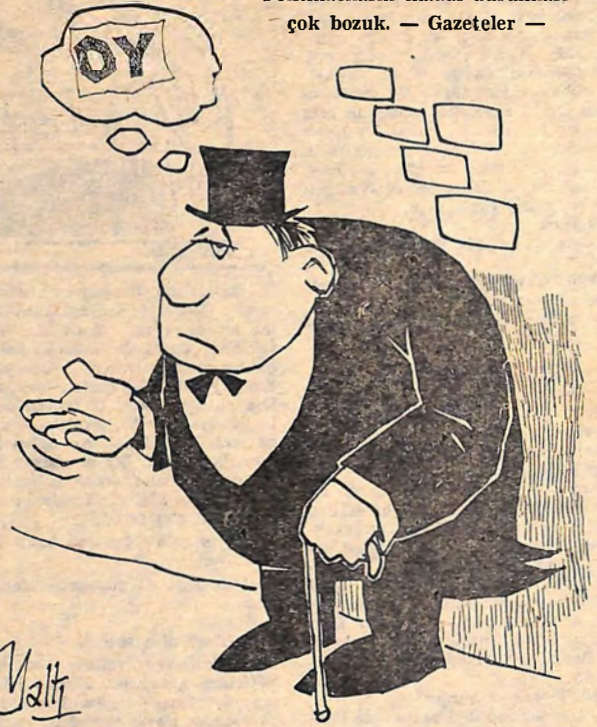
«El yazım güzel ama, alın yazım bozuk. Nereye el atsam kuruyor!...» diyordu!

Zam tasarıları A.P.'de huzursuzluk yarattı. — Gazeteler —

— Bozulma, bozulma... Arpaya zam yok!

Politikacıların maddî durumları çok bozuk. — Gazeteler —

Yazısız

Artık sabrı tükenen Hamamî zâde İhsan:

«— O halde hemşehrîm, dedi, sen de git, sıtmayla mücadele teşkilâtımıza memur ol!...»

Öteki, arkadan yiyeceği ince nükte fiskesinden habersiz, sordu:

«— Ne olacak o memuriyete girersem?...»

Ve Hamamî zâde, beklediğim nefis esprisini yaptı:

«— El atar, el atar, bütün bataklıklarımızı bir bir kurutursun!...»

***

FES GİYDİ!

Bu nefis fıkra da onun ağzından. Şimdi de var mı, bilmiyorum. Vaktiyle Trabzon'da bir âdet varmış: Kadınlardan ayırdedebilmeleri için Erkek ölümlerin tabutları başına birer

fes koyarlarmış. Bu suretle de insanlar, şapkaıyla yaşarlardı, fesle ölürlermiş!

Bu eski âdet halk arasında bir deyim türemesine sebep olmuş.

Birisî ölünce:

«— Filanca vefat ettil» demiyorlar, «Filanca fes giydi!» diyorlarmış.

O sıralarda, Trabzon'un meşhur bir «Âsî Mehmet» i var. Bu adamcağz da «Espri dö Kontradiksyon», yani «Her şeye itiraz etme» hastalığına müptelâ.

Ne denilse müteriz, ne yapılsa muhalif mübarek!

Faraza hükümetten filân vekili atarlardı. «Âsî Mehmet» muhalif...

Faraza hükümete filân vekili alırlardı. «Âsî Mehmet» yine muhalif... Hülâsa hangi kanun çıksa, hangi devrim olsa, hangi anlaşma imzalanırsa «Âsî Mehmet» muhalif!

Hiç umulmadık bir günde, Hamamî zâde İhsan'a, kara haberini ulaştırırlardı:

«— Nihayet senin «Âsî Mehmet» de fes giydi üstüde!...»

Ve işte, «Hamamî zâde İhsan» ın yaptığı enfes nükte:

«— Desenize, mübarek adamın canı çıktı, huyu çıkmadı. Ciderken bile, tuttu şapka kanununa muhalefet ettil!...»

KENDİSİ ANLATMIŞTI

Gerçi Hamamî zâde İhsan'ın nükteleri, fıkraları bitmedi ama, benim «Akbaba» da bu yazıya ayrılacak yerim bittil!

Usta mîzah yazarımız rahmetli Er-cüment Ekrem Talû, onun ölümü üzerine kaleme aldığı içten ve mensur mersiyeyle işte aynen şu satırları bitirmişti:

«— ... Hayat, geride bırakılan eserlerde, hâtıralarda devam eder. Hamamî zâde İhsan ise, arkasında hem sıcak hâtıralar, hem değerli eserler, hem de oğlu, çok kıymetli yargıçlarımızdan «Orhan Hamamî» beyin şahsında, bir mükemmel hayrî-halef bırakıp gitti. Bizler, onun yokuşunun tesellisini onların varlığında bulmaktayız...

«Nur içinde yatsın!...»

Bana, bu duaya candan bir:

«— Âmin!...» diyebilmekten başka ne kahr?

Naci Sadullah DANIŞ

İyi adam lâfının üzerine gelir; Süleyman beyin daha son kelime ağzından çıkmamıştı ki, müdür içeriye girdi... Dehri efendi, iyice yumuldu dosyanın üzerine. Onun masasına dikkatle bakmayan bir insan, o-rada Dehri efendinin olduğunu asla göremezdi. Çünkü, önüne kocaman bir sıra halinde dosyaları yığılmıştı. İçeriye müdürün girdiğini görünce, dosyaları müdürle kendi arasında bir paravana yaptı...

Müdür:
— Dehri efendi kaybolmuşsunuz, dedi.

Dehri efendi, başını dosyaların yanından çıkararak:
— Burdayım efendim, dedi. Sonra şey efendim...
— Ne?

Birdenbire Dehri efendinin aklına bu muzip arkadaşlarının kendini işletmiş olabilecekleri geldi. Şimdi müdürle bir şey söylerse kendi ağızla kuyuya düşmüş olacaktı. Onun için en iyisi, söze müdürün başlamasıydı. O zaman Dehri efendi uydurdu mazeretini... Gittim helâya, baktım ki çok kötüyüm, ordan uzandım eczaneye, aldım bir ishal ilacı. İnanmazsa, masasından hiç ek-sik etmediği ilacı gösterirdi. Gerçi müdürü o ilacı belki yüz kez görmüştü ama, olsun, ilaç bir tane değildi ya, o bitmiş yenisini almıştı. Zaten tek şikâyeti barsaklarındandı...

Müdür tekrar sordu:
— Bir şey mi söyleyecektiniz Dehri efendi?

— Yok müdür bey!

— Söyleyin canım!

Ne yamandır şu müdür. Dehri efendi kendi ayağıyla tongaya bas-tırmak istiyordu. Ama Dehri efendi kaç yılın memuruydu. Hiç böyle ufak tefek tongalara basar mıydı?

— Diyecektim ki müdürüm, İlyas efendinin pantolonunu dikildi...

Müdür, Dehri efendinin söylemek istediğinin bu olmadığını bildiği halde:

— Ha öyle mi? dedi. Sonra İlyas efendiye dönerek:
— Nasıl gidiyor bakalım işler? dedi.

İlyas efendi, rap diye ayağa kalktı:

— İyi gidiyor efendim, dedi.

Müdür, yapılanlara bir göz gezdirdi:
— Hayret, çok çabuk yapıyorsunuz işleri, dedi. Bir gün öğleye kadar bu kadar işin yapılması... Bravo, bravo!... Sizi candan tebrik ederim İlyas efendi

Dehri efendi, içinden:
«Hele eskisin bir hafta, sen onu ondan sonra gör» dedi.

Hasan bey:
«Bir hafta olmasa bile onbeş günde işi tamam. Üzüm üzüme baka baka kararır» diye düşündü.

Yakup bey:
«Bir ay sonra akortlanır o da... Tüh yahu ben ne aptal insanmışım. Şu daireye girdiğim ilk günü aç su-suz akşama dek hiç sağa sola bakmaksızın çalışmışım der ve belki de yaptığından utanır... Evet evet utanır. Bir memur için inek gibi çalışmak, kendisi için utanç verici bir harekettir...» diye düşündü...

Süleyman bey ise, hepsinden başka düşündü:

«Çok geçmez, müdür benim masaya onu oturtur... Beni de onun masasına. Sonra başlar bizim İlyas efendi rapor tutmaya. Dehri efendi yarım saat geç geldi, Süleyman bey bir saat geç geldi, diye... Yok yok, şunun suratına baksana, hiç gülmediğine göre, çok sert olmalı... Olsa olsa dalcık adamdır bu. Dakikayla hesaplar geç gelenleri. Belki de saniyeyle. Örneğin, Süleyman bey, 22 dakika, 34 saniye geç geldi der... Belki de konuşturamaz bile biz!... Arkadaşlar, işten gayri hiçbir şey konuşulmayacak burada anladınız mı? Bir daha, parti münakaşası, spor lâ-

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

fı, hovardalık bahisleri istemi-yorum... Sadece iş konuşulacak bur-da, anladınız mı, sadece iş... Sonra tuvalete gitmek de nöbetle. İki kişi birden asla tuvalete gitmeyecek. Sonra günde iki kereden fazla tuva-lete gitmek yasak. O zaman burası hapishane olur be, hapishane... Konuşmalı bu oğlanla. Bu oğlan başı-mıza iş açacak. Bir memurun başı-na, diğer memur ancak çalışkan ol-masıyla iş açabilir... Tembelin örne-ği tembel olmalıdır...

Süleyman bey, kızarak baktı İlyas efendiye.

— Yemeğe de gitmemiş efendim, dedi.

Müdür:
— Niye? diye sordu.

— Bilmiyoruz vallahi efendim. Söyledim kendisine. Devlet işi bu, şakaya gelmez, dedim. Devlet işin-de çalıştın mıydı yemeğine, gidana, istirahatine tam değer vereceksin ki, devlete millete faydalı olabilesin. Sonra bir hastaladırsan, yatarsan on beş gün, bir ay, o zaman nerde kal-dı senin o harıl harıl çalıştıklarını, dedim.

Müdür, İlyas efendinin yanına yaklaşıp, yavaş bir sesle:
— Yoksa paran mı yoktu? diye sordu.

İlyas, hazır ol vaziyetinde; aynı va-vaşlıkla:

— Var efendim, dedi.

— Niye gitmedin yemeğe?...

— .....

— Yemeğe gitmelisin İlyas efendi. Aç insan hakikaten Süleyman beyin söylediği gibi randımanlı bir şekil-de çalışamaz...

Süleyman bey:
— Değil mi ya efendim, dedi. Ha-ni teşbihte hatâ olmaz derler, aç a-yı oynamaz diye bir söz vardır. Sa-kın alınma ha kardeşim İlyas efen-di üzerine, biz senin iyiliğin için di-yoruz. İnsan dünyaya yemek için ge-lir... Ye ki, çalışabilesin...

Müdür dışarı çıktığında Süleyman bey hâlâ konuşuyordu. Dehri efendi:
— Yeter be, bi tutturdun yemek, bitmedi lâf hâlâ. Şayet müdürle an-latıyorsan çoktan gitti müdür. Ko-nuşursun böyle, sen ne yedin Al-lah aşkına öylen, börek mi, baklava mı, yoksam balık mı?

— Benim yediğimden sana ne ya-hu?

— Yoo çekersin de konfurans, de-mişimdir yemiş bizim Süleyman ef-endi baklava börek... Yenişsen e-ğer çok pahalı bir yemek, zeytinya-ğlı dolmadır... Hem siz niçin işlett-i-niz beni? Baksanıza, müdür hiç bi şey demedi?...

— Demez ya. Belki aklına gene Şükran'ı gelmiştir seni görünce.

— Benim nerem benzer Şükran'a, terbiyesiz.

— Yok canım, hani hturalar can-lanmıştır gözünün önünde, dedim...

Mini-helikopter imal edildi. — Gazeteler —

Yazısız

— Bana bakacağına o kendine baksın. Bak saate kaç?

Süleyman efendi:
— Üç, dedi.

— Gördün mü, bir müdür dedin mi müdür, memurundan önce gel-meli, ki memuru gelip de onu gör-düğünde utanmalı, yerin dibine geç-meli.

— Sen utanacaksın ha Dehri ef-endi.

— Utanırım utanmam. Ama kendi geç gelenin, diğer geç gelene hiçbir şey söylemeye hakkı yoktur.

— Unutma ki Dehri efendi, o mü-dür. Müdür dedin mi, imtiyazları vardır. İster geç gelir, ister hiç gel-mez, ister çalışır, ister hiç çalış-maz.

— Ondan ya bu memleket böyle, sayar yerinde...

— Pekiyi, sen niye zamanında gel-miyorsun, sen niye çalışmıyorsun?

— Kim çalışıyor ki ben çalışayım, kim zamanında geliyor ki ben de ge-leylim?

Süleyman bey, deminki konferansı tamamlamak üzere, İlyas efendinin yanına geldi... Yazdıklarına iyice baktı. İçinde yanlış aradı ama, bir tane bile bulamadı Yazısı da inci gibiydi İlyas efendinin... Fakat, in-san istedikten sonra mutlaka hatâ bulabilirdi.

— Ha, bak işte burası olmamış İlyas efendi kardeşim, dedi. Satırın çok içerleğinden başlıyorsun yazma-ya. Şöyle olacak, şu çizdiğin sonra yarım santim bıraksan کافی. Bak sen, bir santim kadar bırakmışsın. Gerçi bir şey yok ama, göz değil mi, yapılan bir şeyin göze hoş gö-zükmesi lazım...

İlyas efendi, ayağa kalkmıştı:
— Başüstüne efendim, dediğiniz gibi yaparım, dedi.

— Hem bırak bakalım biraz sen işi... Yürüldün, dinlen, konuşmalara katıl!

— Olmaz efendini çalışayım!...

— Haayır, bak burada hatâ edi-yorsun işte! Ben sana biraz dinlen, biraz konuşmalara katıl diyorsam, yine vatanın milletinin devletin işi i-çin. Şimdi sen kafanı buraya vere vere ne olacaksın, anbaile olacaksın, ondan sonra ne olacak, yaptığın iş-te hatâ yapacaksın. Hatâmn zararını kime, bu devlete. Şu defterden bir kağıt yırtılsa değil mi ya, kimbilir bu defter devlete kaç maloluyor... Şimdi sen burada harıl harıl çalışa-yım, biraz daha fazla iş çıkarayım derken, yapacağın hatâmn zararını, devlete ettirdiğin kârdan fazla ola-cak... Ne diyorsun Hasan bey kardeşim?

— Çok doğru Süleyman bey kar-şım, çok doğru. Bu arkadaş hep bö-yü-le çalışmaya devam ederse vallahi beyin humması olur... Onun da çare-si var mı yok mu bilmiyorum. Ya-zık memleket aslan gibi bir evlât kaybeder...

Yakup bey:
— Durun arkadaşlar, bir teklifim var, dedi. Aramızda kibrit çekişelim, kime çıkarsa kırık kibrit çaylar on-dan olsun!

— Yaparsın hile, yüklersiniz çay-ları yine bana, onun için ben ya-parsam kibritleri varım, dedi.

— Olsun, dediler...

İlyas efendiden ses çıkmadığını gören Süleyman bey:

— Siz ne diyorsunuz İlyas efendi kardeşim? diye sordu...

— Anlamadım ki efendim.

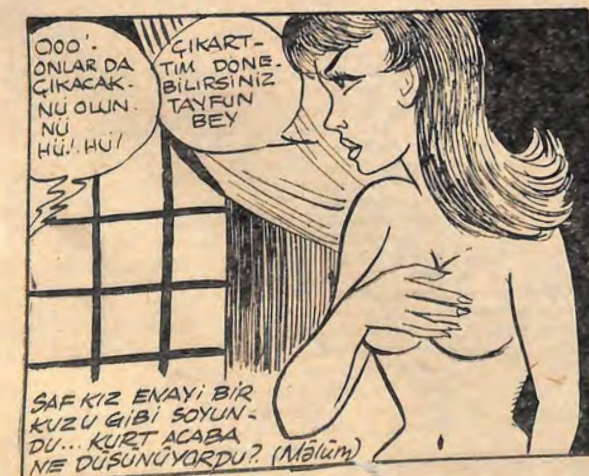
— Bak sen yine dalmışsın işe. Biz sana biraz dinlen demedik mi? Ha-yır hayır, sen bu gidişle mutlaka ha-tâ yaparsın... Olmaz canım, biraz işi biraz. Şimdi biz aramızda kibrit çekişecegiz. Beş tane kibrit alaca-ğız, bu kibritlerden bir tanesinin ba-sımın koparacağız. Sonra, uçları dı-şarda kalmak şartıyla, hepsini geri kutunun içine atacağız. Herkes bir kibritin ucundan yapıp çekecek. Şayet kim kırık kibriti yakalar çe-kerse, çayları o ısmarlayacak.

(Devamı var)

JET-SOSYETE

Yazan: Çizen.
Süavî: Suat

12

E LİZA ellisine yaklaşmış bir kadın olmasına rağmen, için için kaynayan bir volkan gibiydi. Kendinden on yaş daha genç olan kocası ise, dünyasından bezmişti sanki. Yirmilik bir genç kız gibi kabına sığamayan Eliza giyimine ne derece önem verirse, seksenlik bir ihtiyaç bitikliğindeki genç kocasının eli, yakasını paçasını düzeltmeye bile varmıyordu. Kadın, makyajını bitirmeden pencereden dahi bakmaz, erkek traş olması gerektiğini dahi hatırlamazdı. Kadın, güçlü kuvvetli erkekleri özlem dolu bakışlarla süzer dururdu, kocası bu fıkır fıkır kanı kaynayan kadının yanında vurur kafayı, mişil mişil uyardı. Yanındaki erkeğin horlamaları karşısında içini çekerek:

— Benden on yaş küçük olduğu halde, benden çabuk yaşlandı, diye düşündürdü Eliza.

Çoğu zaman bu duruma göz yumardı. Fakat bazı geceler sabrı tükenir, kimbilir kaçınıcı rüyasını görmekte olan erkeği sarsarak uyandırır:

— Nasıl oluyor da yatar yatmaz hemen uyuyorsun bilmem ki, derdi. Senin yaşında olan erkekler, ömürlerinin en parlak, en ateşli yıllarını yaşarken, sen neden uyumaktan başka bir şey düşünmüyorsun?

Aslında bunlar tehlikeli sözlerdi. Ama rahatlaması için Eliza'nın da bunları söylemesi gerekiyordu. Şakaklarına hafif ak düşmüş kocası, yakışıklı erkekti. Henüz gençti. Görünüşe göre erkeklik gücünü azalt-

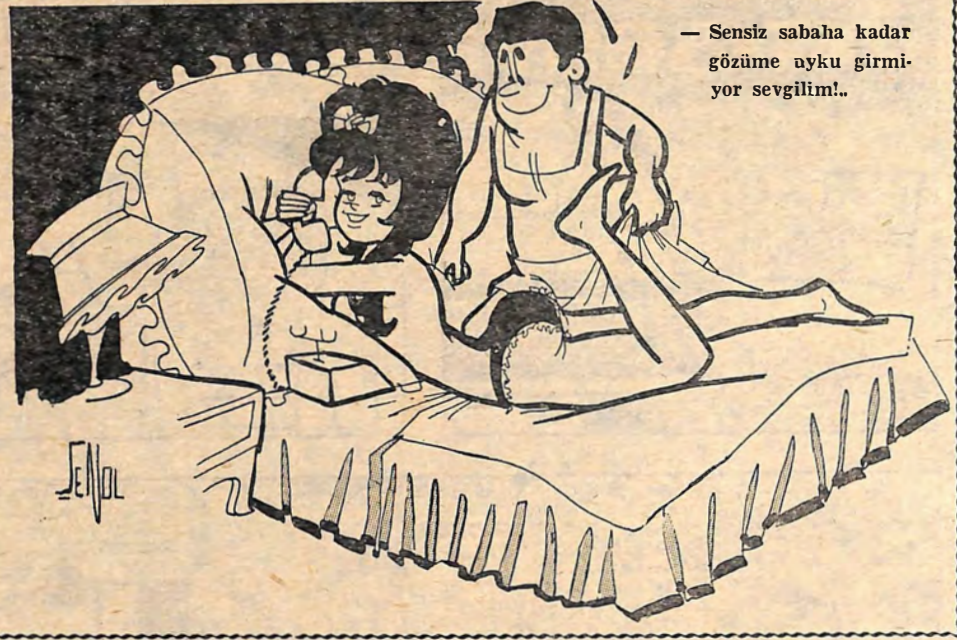
Bir ölünün gözü takılan iki

— kör, görmeğe başladı.

— Gazeteler —

İlk göz ağrısı!

— Sensiz sabaha kadar gözüme ayku girmiyor sevgilim!..

cak bir hastalığı da yoktu. Peki, bu yorgunluğu, bu isteksizliği neden ileri geliyordu?

Kocasını yanına alıp bir doktora götürdü. İçini kemiren meseleyi bütün çıplaklığı ile anlatarak:

— Ne olur doktor, dedi. Kocamı eski canlılığına kavuşturun.

Doktor aklı başında bir adamdı.

— Zira doktorlar arasında da aklı başında olanlar bulunabilir— Kısa bir muayeneden sonra:

— Üzülmeyin madam, dedi. Geçici bir yorgunluk bu. Zamanla kendiliğinden düzelir.

Ama Eliza acele ediyordu. Kendiliğinden düzelecek zamanı bekleyecek kadar bile sabrı kalmamıştı.

— Hemen iyileşemez mi? diye yalvardı. Meselâ hislerini uyandırıcı bir ilaç da veremez misiniz?

İçini çeken doktor reşetesine ö-nemsiz bir iki ilaç yazdıktan sonra:

— Hapları yutacak, iğneler de kalçadan vurulacak, dedi.

Eliza hapları anlamıştı ama, iğneyi bir türlü anlayamamıştı. Çünkü bu küçükçük yerde kimi bulur da vurdururdu iğneleri?

— Düşünecek ne var canım, dedi doktor. Dağ başında değilsiniz ya... Matmazel Nathali'ye vurdurursunuz iğneleri.

Buncacık şeyi akıl edemediği için aptallığına kendi de güldü Eliza. Evlerinin karşısında oturan Nathali'yi hem tanıyordu, hem de elinin hafifliğini herkesten duyuyordu.

— Hem iğneler, hem sağık verdiği-niz iğneci için çok çok teşekkürler, diyerek sevinçle çıktılar doktorun yanından.

Son derece güzel bir kız olan Nathali, yirmibeşine yeni girmişti. Hastayı kontroluna bir alış aldı, iki hafta içinde o dünyasından bezmiş erkeği ateş gibi yaptı! Adamcağız durduğu yerde duramıyordu, uyumasından şikâyetçi olan karısına nefes aldırıyorlardı. Fakat uykusuz da kalsaydı, yorgun da düşse, sonuçtan şikâyetçi değildi karısı. Erkek dediğin, işte böyle olmalıydı!

Fakat bu canlılık çok sürmedi. İğnelerin bitmesiyle adamın delikanlı hali sona erdi. Yaşayışları eski havasını bulmuştu yine. Akşam oldu mu Eliza aşka, kocası uyumaya hazırlanıyordu. Kadıncağız uykuyu girmeyen gözlerinde birtakım hayaller kuruyor, erkeklik görevini yerine getiremeyen kocası horul horul horuluyordu.

— İğneye ara vermemeli, dedi kendine.

Ertesi gün eczaneden bir kutu iğne daha aldı, kocasının eline tutuşturup Nathali'nin evine saldı.

Sihirli bir el değmiş gibi, yeniden bir canlılık gelmişti adama.. Günün yarısını tedavisi ile uğraşan Nathali'nin yanında geçiriyor, kalan saatlerde ise Eliza'nın isteklerini yerine getiriyordu.

İkinci iğne kutusu yavaş yavaş erirken, adam da erimeye başlamıştı. Ne ense kalmıştı, ne göbek!

— Ha şöyle, diyordu Eliza. Gördün mü, yavaş yavaş tam bir delikanlıya benziyorsun.

— Yaa, dedi adam. Nathali'nin iğneleri...

Sarıldı kocasına: — Gel bakayım söyle... Bu yanğındaki kırmızılık ne?

Yorgunluktan gözleri kapanan kocası cevap verdi:

— Nathali'nin dudakları...

— Ya bu kollarındaki çürükler?...

— Nathali'nin parmakları...

— Ben o doktora gösteririm! diye bir çığlık attı Eliza. Verdiği iğneler seni bayağı azdırmış ayol!

— Beni gençleştiren doktorun iğnesi değil şekerim, diye geveledi adam. Nathali'nin kendisi!

Sonra arkasını döndü, aylardır iki kadını idare etmenin yorgunluğunu çıkartmak için derin bir uykuya daldı.

A Ş K

Aşkın denizine daldım dalalı,
Aştan sırlısıklam olup kalmışım.
Ayrıca doğuştan şair olalı,
Aştan sazını da alıp çalmışım.

Aşkı bulmak için her birisinde,
Bazan bir güzelin gül sinesinde,
Bazan da güzeller meyhanesinde,
Aşkı içmişim de sızıp kalmışım.

Gün oldu vuruldum gözü karaya,
Gün oldu elâ göz girdi araya,
Gün oldu gözlerde yeşil araya
Araya bir dertli olup kalmışım.

Aşkı bilemedim; gözlerde midir?
Ay parçası gibi yüzlerde midir?
Yoksa gül dudakta, sözlerde midir?
Yıllarca kendime sorup kalmışım.

Düşündüm sevdiğim o güzelleri;
Öpüp kokladığım nârin elleri,
Siyah, kumral, sarı saçın telleri
Parmağıma sarıp sarıp kalmışım.

Aşk belld ruhta, belki tendedir,
Belki de bendeki öbür «Ben» dedir,
Belki de hem «Ben» de, hem de «Sen» dedir
Demiş de ben âşık olup kalmışım.

Mukadder ÖZAKMAN

MİLLETLER GÜLÜYOR

Ölçü

Oğlunun karnesini gözden geçiren baba hissimla sordu:

— Bir, üç, sıfır, iki... Bu notların rezaleti ne böyle?

Oğlan atıldı:

— Sen, «Bizim parti seçimleri kazandı... Yakında her şeyin fiyatında hissedilir bir düşüş olacaktır» demiyor muydun?

— Eee?...

— İşte... Bizim tenzilâtı karne!

Kısıntı

İşlerinin bozulduğundan şikâyet eden arkadaşına ne lüks lokantalardan birinde rastlayınca:

— Bak hele!... diye söylendi.

Daha dün, para durumunun bozulduğu için günlük masraflarından kısıntı yapmak zorunda kaldığından bahseden sen değil miydin?

— Evet.

— Evet ama yine de lüks lokantalardan çıkmıyorsun. Hani masrafı kısacağım biraz?

— Daha nasıl kısacağım bira-der? dedi beriki. Görüyorsun işte... Eskiden karımla birlikte geldiğim yerlere, şimdi tek başıma geliyorum!

Yahni

Yeni evli erkek, güzel karısının pişirdiği tavuğa şüpheyle baktı. Kaşlarını çatı, bir kaç kere kokladı ve sordu:

— Garip bir kokusu var. İçine bir şeyler mi koydun?

Genç kadın safiyetle cevap ver- di:

— Koymak istedim ama boş yer bulamadım ki... İçti zaten do- luydu!

İstek

Eşinin diynaya bir bebek daha getirdiğini oğluna nasıl anlataca- gını düşünen baba:

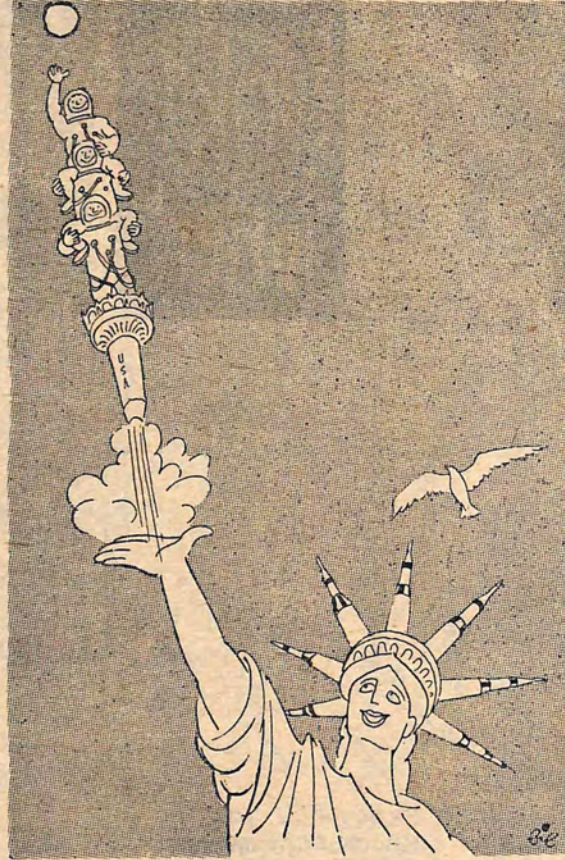
— Gece sen uyuduktan sonra bir melek geldi ve sana bir kar- deş daha getirdi, dedi. Görmek ister misin?

Çocuk:

— Kardeşi ne yapayım? dedi. Meleği görmek isterim!

— Korkma sevgilim, sadece ml- ni-etek giymeni istiyori!

AY TUTULMASI!

Denizaltı mısın mübarek!

Marsilya limanı yakınlarında bir gemi batmıştı. Kaptan bir dalgıç bulup, batan gemideki kasayı çıkartmak istiyordu. Fakat dalgıçlar grevde olduklarından ne yapacağını şaşırılmıştı kaptan. Yardıma koşan Marius:

— Size bu iş için arkadaşım Titin'i tavsiye ederim, dedi.

— Dalabilir mi?

— Dalmak da lâf mı? dedi Marius. Dalgıç değil, denizaltıdır mübarek!

— Gelsin, dedi kaptan. İnşallah mahcup etmez sizi.

Titin geldi. Yapacağı işi etraflıca anlattı kaptan:

— Dibe inecek, gemideki kasayı açıp, içindekileri alacaksınız. Bu ara bir güçlük karşılaşıp olursan şu ipi çekersen, seni hemen yukarı alırım.

Titin daldı. Beş dakika geçti, on dakika geçti, bir saat, beş saat derken günler günleri kovaladı, hâlâ çıkacak kasayı bekleyen ekip ummadığı anda bir yıldırım telgrafı aldı:

«Gösterdiğiniz ilgiye ve yaptığınız yardıma teşekkürler ede- rim. Bildiğiniz gibi daldım, hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan gemi- deki kasaya vardım, içindekileri aldım, sonra başarımla kutlamak için soluğu Kapri'de aldım! İmza: Titin.»

Delikten deliğe...

Görünmez kazalardan bahsediyorlardı. Biri:

— Zavallı Frank da böyle bir görünmez kaza yüzünden pisi- pisine gitti işte, dedi.

Diğeri sordu:

— Ölüm sebebi neydi?

— Pantolonundaki bir delik!

— Haydi canım sen de... Pantolon delinmesiyle insanın öl- mesi arasında bir yakınlık bulunsaydı, çoktan ölmem gerekirdi. Baksana şu pantolona, pantolon değil, kalbur!

Beriki güldü:

— Sen bu pantolonla yaşayabilirsin ama, bizim Frank dalgıçtı!

Parasına göre

Kumların üstünde güneşlenen madam Dupont, denize giren oğ- lunun imdat isteyen sesini du- yunca:

— Ne olur kurtarın... Biricik oğlum boğuluyor! diye feryadı basarak kendinden geçti.

Plajda bulunanların bir kısmı ayıltmak için madam Dupont'un başına üşüşürken, bir kısmı da plaj cankurtaranının çevresini kuşatmıştı. Kalabalıktan biri, sa- kin sakın duran görevli yüzücü- ye:

— Açıkta biri imdat istiyor, duymuyor musunuz? dedi.

— Duyuyorum, dedi cankurta- ran.

— Peki neden kurtarmıyorsu- nuz?

— Kurtarıp da ne yapacağım bi- rader? dedi cankurtaran. O inat- çı oğlanı sabahtan beri tam dört kere kurtardın. Ne o namussuz boğulmaktan bıkmıyor, ne de alle- sinden bahşış çıkıyor!

Neden?

Hanım hanımca oturmuş ye- meklerden bahsediyorlardı. Biri sordu:

— Mantara bayılırım. Siz de sever misiniz?

— Evet, diye cevap verdi diğ- eri.

— En çok hangisini seversiniz? Malûm, çeşidi boldur mübarek- lerin.

— Koyu turuncu renkte olan- larımı...

— Fakat turuncu renkli man- tarlar zehirlidir!

— Biliyorum şekerim, diye bir kahkaha attı beriki. Ne yapayım hâtrası var... Eşimin mirasına onların sayesinde kondum da!...

Delil

Karısına mektup yazıyordu. Yazacakları bittikten sonra mek- tubun ikinci bir kopyasını çıkar- dığını gören arkadaşı sordu:

— Neden bir kopyasını alıyo- run?

— Karıma sarfettiğim iltifatkar sözleri unutmamak için...

— Belki de rüyasında, size an-lattığımı «Kurt ile kuzu» masalı- nı görüyordur!

YAZISIZ

Dünya Karika- türleri

— AAA ,SEN MİSİN ?.. PEKİ,YANIMDA
YATAN KİM ?..

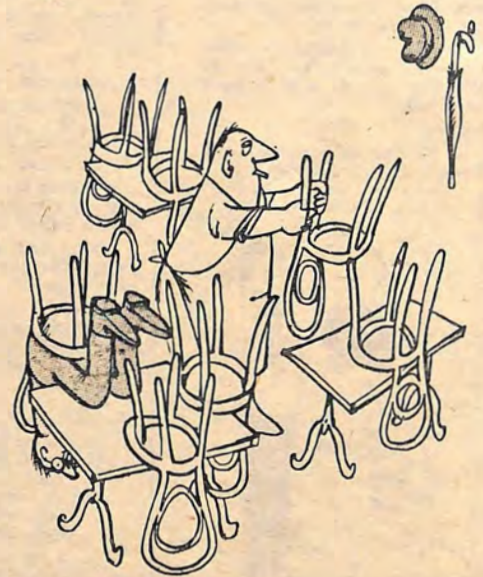
— NİYE BUGÜN GELDİN ?.. HANİ
YARIN DÖNECEKTİN !..

— ÇABUK GİYİN, YOKSA
ŞAŞI OLACAĞIM !..

— ARTIK SAĞLIĞIMA DİKKAT EDECEĞİM.
ELDEN DÜŞME BİR DİŞ FIRÇASI VER BAKALIM!..

YAZISIZ

**Şansınız,
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.**

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 12)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

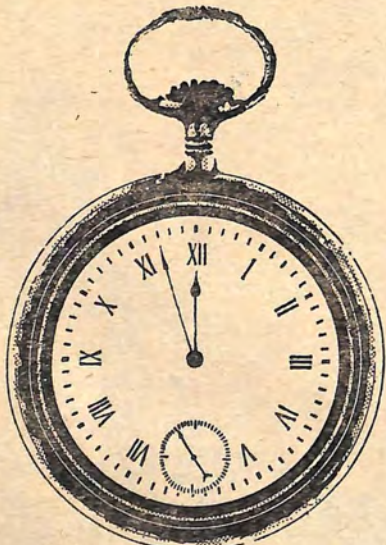
No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU
Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60392 — 11)

«Mizah, çok ciddi bir sanattır.»
Bernard Shaw

«İnsan güldüğü kadar insandır.»
Molière

Akbaba

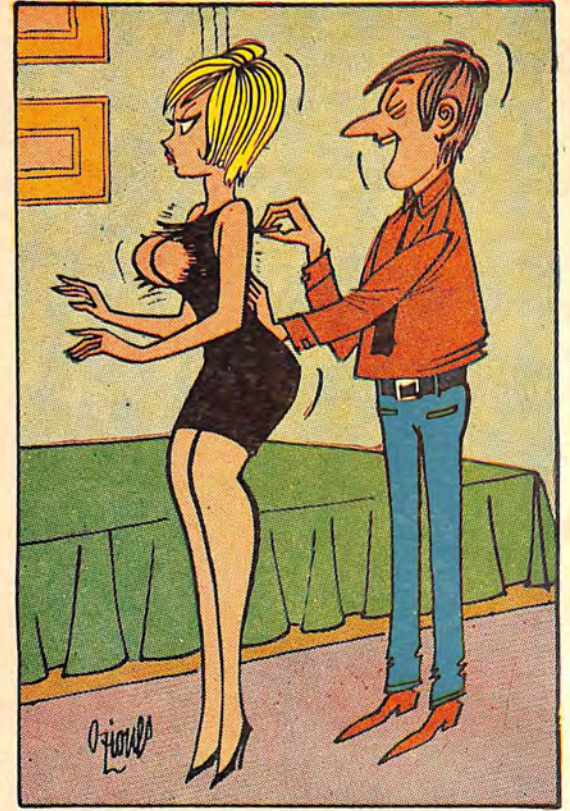
Düşündüren ve Güldüren
Bir Mizah Gazetesidir!

(Ak. : 13)

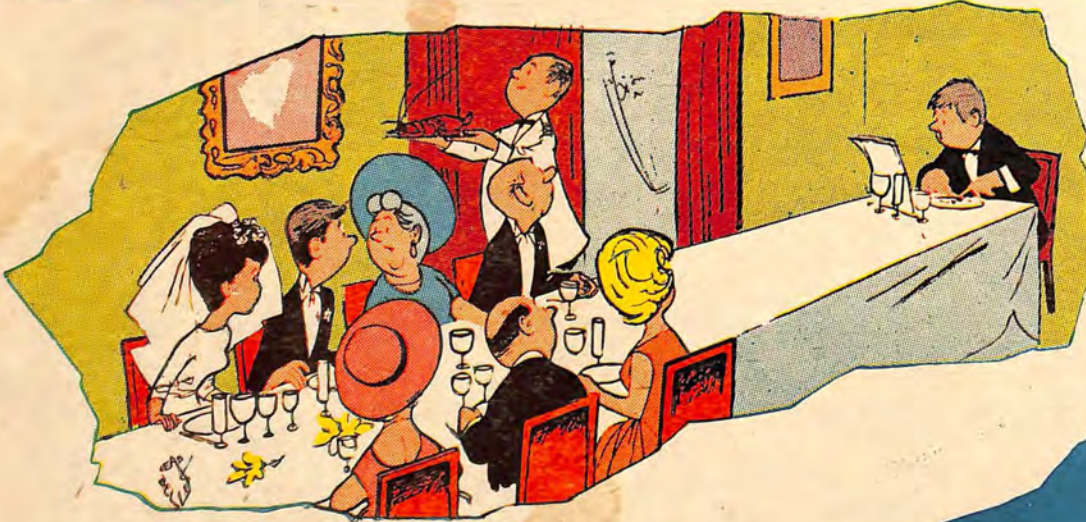

- KARDAN ADAM GİBİ İYİ OLMALI AMA, KALBİ SICAK OLMALI İNSANIN ...

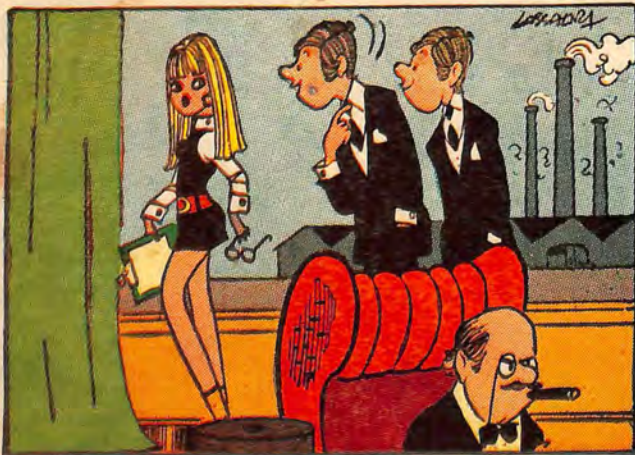
**A
K
B
A
B
A**

- İŞTE, OLDU SEVGİLİM ... FERMUAR TAKILMIŞ DA

- O MU ? UZAKTAN AKRABAMIZ OLUR

- ARTIK BÜYÜDÜK BABA, İŞLERİNLE BİZ İLGİ LENMELİYİZ !

- "DÜNYADA OLMAZ .." DEDİN, KALKIP AY'A GELDİK İŞTE !